СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CVIII | П'ЯТНИЦЯ, 9 ЛИСТОПАДА 2001 РОКУ | ЧИСЛО 45 | VOL. CVIII | FRIDAY, NOVEMBER 9, 2001 | No. 45

Прем'єр міністер Анатолій Кінах завершив візиту у США

НЬЮ-ЙОРК – ВАШІНҐТОН. – Українська делегація на чолі з прем'єр-міністром України Анатолієм Кінахом 1 листопада завершила триденну візиту до США. Це був перший офіційний приїзд прем'єр-міністра до Вашінгтону.

Програма його перебування у США розпочалася зранку 29 жовтня в Нью-Йорку, коли в українській католицькій церкві св. Юра прем'єр А Кінах взяв участь у Поминальному Молебені за загиблих під час терористичного нападу 11 вересня. Молебень спільно відслужили Єпископ Української Католицької Церкви Василь Лостен і Архиєпископ Української Православної Церкви у США Антоній. Після Молебня прем'єр-міністер України поклав вінок квітів на місці трагедії (ґравнд зіро). В Нью-Йорку він також зустрівся з Генеральним секретарем ООН Кофі Ананом, посадником Нью-Йорку Рудольфом Джуліяні та губернатором штату Нью-Йорк Джорджом Патакі. Другий і третій день у Вашінгтоні А. Кінах зустрічався з міністром фінансів США Полом О'Нілом, з президентом Світового банку Джеймсом Вулфенсоном, Державним секретарем США Коліном Павелом і мав розмову з віце-президентом США Ричардом Чейні.

Як зазначають спостерігачі головною метою зустрічей із представниками адмінстрації президента Джорджа Буша - відновлення діалогу на вищому рівні між Вашингтоном та Києвом. Досі у взаєминах між двома країнами багато уваги займали внутрішні питання й проблеми України. Це, наприклад, справа із розслідуванням вбивства журналіста Георгія Ґонгадзе та проблеми зі свободою преси. Справа відмивання грошей входить також у коло тих проблем. Відтак важливе місце займали й питання інтелектуального піратства в Україні, через що Сполучені Штати погрожували запровадити торговельні штрафні санкції на імпорт українських товарів.

США погодились відкласти запровадження економічних санкцій проти України, які мали набути чинности 1 листопада. Про це сказав 31 жовтня прем'єр-міністер України Анатолій Кінах на конференції „Україна на шляху розбудови зрілої національної держави" під час перебування української делегації у Вашингтоні. Це стало результатом домовлености А. Кінаха з торговельним представником США Робертом Зеліком. Американська сторона погодилась відкласти санкції за умови, що до 15 листопада український парлямент все ж таки схвалить законопроєкт щодо захисту прав інтелектуальної власности та законопроєкт, який стосується регулювання виробництва і експорту лазерних дисків. Як зазначив речник Державного департаменту Ричард Баучер адміністрація США обговорює з представниками Конгресу справу зняття поправки до закону Джексон-Ванік, в результаті чого Україну може бути знято із списку країн, що мають обмежені торговельні взаємини із США.

30 жовтня Американське агентство торгівлі та розвитку надало ґрант у розмірі 125 тис. дол. компанії «Укртранснафта» з тією метою, щоб економічно обґрунтувати створення міжнародного консорціюму для експлуатації Евразійського нафтотранспортного коридору і вивчення комерційних спроможностей нафтопроводу Одеса-Броди.

Підписання ґрантової угоди відбулось 30 жовтня у Вашінгтоні в

(Закінчення на стор. 4)

На прийнятті в Посольстві України у Вашінґтоні у вівторок, 30 жовтня. Зліва – прем'єр-міністер А. Кінах, справа – посол К. Грищенко.

Фото: Володимир Якумець

Відійшов у вічність Петро Яцик

У день, коли це число „Свободи" готувалося до друку, прийшло сумне повідомлення про смерть 1 листопада в Торонто відомого українсько-канадського мецената Петра Яцика. Ім'я цього українського патріота залишится навічно вписаним не лише у славну історію канадського українства, але також в історію першого десятиріччя незалежности Української держави, у ту сторінку, яка розповідатиме нащадкам про жертовні зусилля покійного, спрямовані на найголовніші ділянки економічного і духовного відродження України.

У наступному числі „Свободи" ми подамо докладніші інформації про життя і діяльність Петра Яцика, щедра рука якого підтримувала десятки важливих українських проєктів.

Громада відстояла вулицю Т. Шевченка

НЬЮ-ЙОРК - У заклику до української громади з приводу дальшої долі вулиці Т. Шевченка в Нью-Йорку („Свобода", ч 43, 26 жовтня) ми повідомляли про заплянований на 31 жовтня „Scoping meeting", під час якого університет Купер Юніон мав подати урядові міста Нью-Йорку свої пляни розбудування, яке в остаточному висліді може змінити в небажаному для нас, українців, і також для неукраїнців, околицю Astor Place і Taras Shevchenko Place. Властиво, вулиця Т. Шевченка була опинилася під загрозою цілковитого зникнення з мапи Нью-Йорку.

„Scoping meeting" 31 жовтня відбувся з однозначно позитивним для нас результатом: представник Купер Юніон Пол Тревес вперше офіційно заявив, що університет відмовляється від свого намагання стягнути вулицю Т. Шевченка з міської мапи. Забігаючи наперед, хочу зняти капелюха і низько вклонитися перед нашою громадою, від імені Комітету за збереження вулиці Тараса Шевченка в Нью-Йорку подякувати їй за активну і постійну моральну підтримку, за масову участь в наших заходах щодо цієї справи. Особливим почуттям радости і гордости сповнює душу той факт, що у складі нашого комітету працює багато молодих людей, – працюють завзято, уміло і безкорисливо, спонукані високою самосвідомістю і громадським ентузіязмом.

Як і всі минулі збори, „skoping meeting" на Washington Street зібрав стільки наших громадян, що у залі не було вільних місць, хоч доїзд на цю вулицю не був вигідний, особливо для старших людей. Крім українців, було приблизно 40 відсотків не-українців, які діють разом з нами рука-обруку, відстоюючи об'єктивно справедливу справу.

На бік справедливости стали і особистості з політичних кіл Нью-Йорку: представник конгресмена Джерома Надлера, стейтовий сенатор Томас Двейн, представник сенатора Мартіна Конора, член Стейтової асамблеї Дебора Ґлік. Усі вони у своїх виступах беззастережно підтримали зусилля нашої громадської коаліції і висловилися проти намірів Купер Юніону, який свої власні пляни хотів здійснити без врахування інтересів мешканців околиці і місцевих етнічних громад. Голова 3-ої Дільницевої ради міста Ліса Каплан прочитала звернення до уряду міського плянування, підкреслюючи той факт, що чинники Купер Юніону у всій цій справі постійно чогось не договорювали, щось обминали – і вже це одне могло викликати сумніви і занепокоєння.

Після цього дали слово нам. Виступили Аня Саварин, автор цих рядків, Юрій Стецько, Дейвид Стайн, Андрій Ластовецький, Сергій Гошовський, Мирослав

(Закінчення на стор. 2)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Еспанія обіцяє підтримати Україну

КИЇВ. – Міністер закордонних справ Еспанії Жозеп Піке пообіцяв підтримати Україну на шляху її просування до Евросоюзу під час головування Еспанії в ЕС. Воно розпочинається з нового року. Ці обіцянки пролунали 7 листопада у Києві після переговорів українського і еспанського керівників зовнішньополітичних відомств. Жозеп Піке заявив: „Я запевнив, що ми робитимемо все можливе, аби інтенсифікувати процес наближення України до ЕС найближчим часом. Це означає підтримку внутрішніх реформ, зусиль щодо інтеграції, зокрема до Світової організації торгівлі. Тобто інтеграції у загальносвітову систему економіки. В цьому зв'язку потрібно звернути особливу увагу, аби законодавство України було більш прийнятним і наближеним до европейськорго законодавства". Останнім часом чимало політиків відзначали певне гальмування взаємин в рамках Україна-ЕС внаслідок бурхливих скандалів, пов'язаних зі зникненням журналіста Георгія Ґонгадзе, записами майора М. Мельниченка. Водночас Ж. Піке також заявив, що передчасно говорити про пом'якшення візового режиму ЕС з Україною: „Щодо питання про візову політику, то ця політика є спільною для країн Евросоюзу. Ще до 11 вересня, а тим більше після трагедії в США, ця політика є досить жорсткою. Ми не передбачаємо пом'якшення візового режиму для України , проте можемо обговорити будь-яке питання".

Україна не братиме участи в бойових діях в Афганістані

КИЇВ. – Позицію про те, що Україна не братиме участи в бойових діях в Афганістані, 5 листопада підтвердив секретар Ради національної безпеки і оборони України Євген Марчук. Україна надала повітряні коридори для транспортної авіяції США для достави гуманітарних вантажів, обмінюється інформацією зі спецслужбами, зокрема про біженців з Афганістану і суміжних держав, що перетинають український кордон, з метою виявлення членів кримінальних і терористичних організацій, взаємодіє у галузі боротьби з відмиванням незаконно вилучених коштів, які можуть бути використані для фінансової підтримки терористів. При цьому секретар РНБО України заявив, що Президент країни Леонід Кучма однозначно окреслив позицію, що „в бойових або силових антитерористичних операціях в Афганістані Україна не має наміру брати участь". Від початку антитерористичної операції в Афганістані 9 жовтня повітряним коридором, наданим Україною, скористалися вже близько 180 літаків США.

Ліві відзначили 84-ту річницю „жовтневої революції"

КИЇВ. – В Україні ліві сили у середу, 7 листопада, відзначили 84-ту річницю „жовтневої революції" 1917 року. Зокрема демонстрація відбулася у Києві, де колона з червоними прапорами і з портретами Леніна і Сталіна та гаслами „Хай живе Жовтнева революція", „Ні купівлі і продажу землі", „За Радянський Союз" пройшла вулицею Грушевського до Европейської площі. Провідник Комуністичної партії України Петро Симоненко, закликав український народ голосувати за комуністів на виборах 2002 року. Він скритикував нові політичні сили зокрема „Нашу Україну", „За єдину Україну", порівнявши їх зі „зграєю вороння": мовляв вони вводять людей в оману і намагаються зберегти при владі „нинішній режим". За даними агенцій, на демонстрацію зібралося щонайменше 5 тисяч осіб, хоч правоохоронці нарахували півтори тисячі осіб. Серед присутніх переважали літні люди. Акції лівих відбулися і в інших містах країни. Тим часом праві сили проводять громадські слухання „Нюрнберг-2" щодо злочинів Комуністичної партії.

Концерт з колекції рукописів Баха в Києві

КИЇВ. – Перший публічний концерт знаменитої колекції „рукописів Баха", які нещодавно було знайдено в архівних сховищах, відбувся в неділю, 4 листопада, у Національній філармонії України. Твори сина відомого німецького композитора Йогана Себастіяна Баха – Карла Філіпа Емануеля – виконували музиканти з Австрії. Камерний оркестр „Віденська академія" виконав бахівські твори в Києві, перш ніж виступити з ними у себе вдома, у Відні. Це зроблено на знак вдячности українським архіваріюсам, які зберегли культурний скарб: майже мільйон нотних сторінок, серед яких не лише композиції сімейства Баха, але й інших майстрів: кантати Франца Бібера і Генріха Ігнаца, цимбальні концерти Ґотліба Муфата. Щоправда, цей виступ важко назвати прем'єрою. Першовідкривач рукописів у Києві диригент Ігор Блажков каже, що грає ці партитури на концертах вже 30 років. Україна добровільно погодилася віддати Німеччині цей воєнний трофей СРСР. Передання дещо затягнулося через улагодження у Києві юридичних формальностей. Проте німці розраховують отримати партитури на наступних українсько-німецьких міжурядових консультаціях. Попередньо державний архів має зробити копії цієї колекції.

Новий закон про вибори набув чинности

КИЇВ. – Після підписання Президентом України Леонідом Кучмою, 1 листопада набув чинности новий закон про вибори народних депутатів. Згідно зі законом „Про вибори народніх депутатів України", ухваленим у новій редакції 18 жовтня, 225 депутатів буде обиратися за партійними списками, 225 – за одномандатними округами. Виборча кампанія розпочнеться за 90 днів до дня виборів, які відбудуться 31 березня 2002 року.

Україну відвідав вірменський Патріярх Нерсес Бедрес XIX

ЛЬВІВ. – 3-4 листопада Нерсес Бедрес XIX побував у Івано-Франківській та Чернівецькій областях. У понеділок, 5 листопада, він прибув до Львова. Основною метою його візити є об'єднання етнічних вірменів, що проживають сьогодні в Україні. Того ж дня Патріярх Вірменської Католицької Церкви зустрівся з головою Львівської обласної державної адміністрації Михайлом Гладієм. Під час зустрічі М. Гладій наголосив на важливості для України візити у червні ц.р. Папи Римського Івана Павла II. Патріярх Нерсес Бедрес XIX зазначив, що вірменська нація є найстарішою з тих, хто прийняв християнство. За його словами, католики-вірмени, які зараз не мають на Львівщині настоятеля своєї релігійної громади, плянують згуртувати в єдину громаду всіх духовних однодумців.

Домагаються зачинити шлях ядерних матеріялів

КИЇВ. – Партія зелених України вимагає скасувати чотиристоронню угоду між урядами України, Росії, Болгарії та Молдови про транспортування ядерних матеріялів з Болгарії до Росії через територію України. Про це повідомив 2 листопада голова партії Віталій Кононов. За його словами, це питання стало актуальним після ухвалення Росією закону, який дозволяє захоронення на її території відпрацьованого ядерного палива. Як стало відомо Партії Зелених, до України вже відправлено два контейнери з відходами і один готують для транспортування. Оскільки Молдова ухвалила Закон про заборону перевезення її територією ядерних матеріялів, то всі вони транспортуватимуться до Росії через Україну, – сказав В. Кононов.

А. Шевченко готується до змагань

КИЇВ. – Нападаючий збірної України та італійського футбольного клюбу „Мілан" Андрій Шевченко 5 листопада прибув до Києва, де готуватиметься до змагань серії „плей-офф" чемпіонату світу-2002. Збірна України гратиме проти збірної Німеччини 10 і 14 листопада, відповідно у Києві та Дортмунді. Існували побоювання, що провідний гравець української збірної не зможе допомогти своїй команді у вирішальних змаганнях проти німецької збірної. Причиною могла стати травма носу, якої Шевченко зазнав у змаганні в Італії.

За повідомленнями інформаційних агентств

Чи терористи з „Аль-Кайда" переходять через Україну?

ПРАГА, 1 листопада. – Територією України переходять на Захід терористи з „Аль-Кайди" – стверджує пакистанський агент з перевезення нелегалів. В інтерв'ю американському часописові "Нюзвік" він сказав, що талібські бойовики платять за його послуги від 20 до 30 тисяч долярів.

Завдаючи бомбових ударів і готуючись до наземних операцій,

Вашінгтон намагається знищити терористів з угрупування „Аль-Кайда", але американцям не слід квапитися, – пише тижневик Нюзвік, – бо за останні 2 місяці від 150 до 200 арабських бійців священої війни, поплічників Усами бен Ладена втекли з Афганістану через нелегальні канали. Один з головних каналів переправлення терористів до Німеччини й Британії – Україна. Цей пакистанський агент з контрабанди нелегалів розповів, що у лише пакистанському місті Пешавар діє близько 30 агентів, котрі пов'язані із скорумпованими закордонними дипломатами, в тому числі й українськими. До 11 вересня нелегальна віза в Україну коштувала від 2.5 до 4 тисяч долярів, – пише кореспондентка тижневика „Нюзвік" Мелінда Лєо.

До 11 вересня послуги за документи і транспортування обходилися афганським нелегалам у 21 тисячу долярів, зараз ціна зросла до понад 24 тисяч. Американський тижневик запитує: „Якщо так легко терористи вибираються з Афганістану, то хіба бен Ладен не може скористатися послугами базарних агентів? Пешаварські контарбандисти, яких розпитувала журналістка, говорять, що таким, як Усама сперщу роблять плястичну операцію. Все можливо, – кажуть вони, лише треба більше грошей.

Ольга Буряк,
Радіо „Свобода"

Громада відстояла...

(Закінчення зі стор. 1)

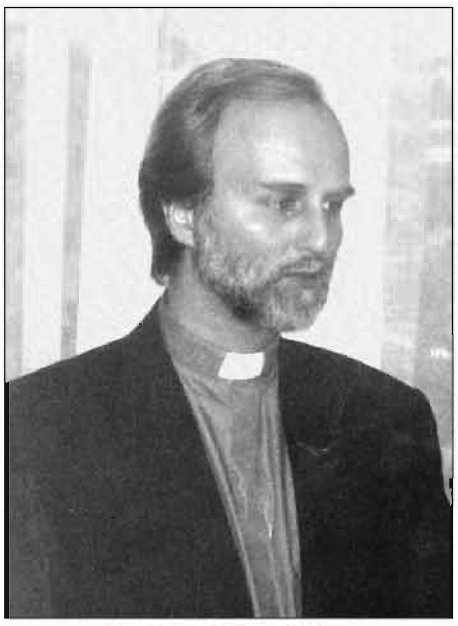
Шмігель. Усі ці виступи були ефективні, оскільки ми заздалегідь розподілили між собою конкретні теми й аргументи. Ніхто з нас не вдавася ні до загальних міркувань, ні до емоцій. У спокійному, коректному тоні кожен з наших промовців просив міську владу звернути увагу на певний аспект справи – юридичний, екологічний, психологічний, освітньо-виховний тощо, і вже самі ці запитання, добре, точно зформульовані, вели до однозначної відповіді: розбудовно-бізнесовий (бо йдеться і про будівництво багатоповерхового готелю) плян Купер Юніону, який кривдить зрозумілі й для інших, загальнолюдські почуття українців, аж ніяк не вписується у гуманістичну діяльність університету.

Отже, відтепер вулиця Тараса Шевченка в Нью-Йорку не входитиме в дальшу гру Купер Юніону. Ми її врятували. Однак складати зброї ще не можна. Українська околиця міста, яка вже стала історичною, не повинна зазнати ніякої загрози. Про дальший розвиток справи ми будемо завчасно інформувати нашу громаду.

Ярослав Куровицький,
голова Комітету за збереження вулиці Т. Шевченка в Нью-Йорку (Адреса Комітету: c/o Ukrainian National Home, 140-142 Second Ave. New York, NY, 10003).

„Ми хочемо бути джерелом надії"

Декілька днів у США перебував ректор Львівської Богословської академії, відомий історик Церкви д-р о. Борис Ґудзяк. У своїх виступах в українських осередках у Вашінґтоні, Бостоні і Нью-Йорку він розповів про навчальну і виховну діяльність ЛБА і про важливий для усієї України плян перетворення академії в перший у країні Католицький університет. Молодий вчений і перспективний церковний діяч також дав інтерв'ю для „Свободи", яке ми вміщуємо нижче. Розмову з д-ром о. Ґудзяком вів Петро Часто.

Д-р о. Борис Ґудзяк

– Отче Борисе, Ви очолюєте не просто Богословську академію, а Богословську академію в Україні – країні, яка сьогодні потребує морального, духовного відродження. Оскільки всі суспільні проблеми випливають з проблем індивідуальних, то у кризові періоди народ інстинктивно шукає ради в непересічних особистостей, сильних розумом і духом. Такі особистості мусять народитися і треба спокійно чекати, чи їх можна виховати, виростити, зокрема і особливо – у духовному навчальному закладі, конкретно – у Вашій академії?

– Всі плоди нашої праці – це Божий дар. Так що годі отак просто сказати, що можна запрограмувати нове покоління моральних провідників, світочів для Церкви, для суспільства і для держави. Однак, згідно з українською приказкою, „І Бога моли, і рук прикладай", ми прагнемо бути відкритими на Боже Провидіння і водночас наполегливо працюємо з молодими українцями, які хочуть мудро, у служінні, в жертовності прожити своє життя. Україна пережила жахливе двадцяте сторіччя. Сімнадцять мільйонів наших людей загинули насильницькою смертю, впродовж семи десятиріч лукавий режим ставив мури недовір'я між людьми, й сьогодні ці мури є перешкодою у суспільному житті України на всіх рівнях. Наша академія не має претенсії, що змінить цілу Україну, ми – мала установа, але ми хочемо засвідчити, що можна жити в довір'ї, можна працювати чесно, можна розвивати свої таланти, можна здобувати знання, можна розвивати і просвітлювати суспільні зв'язки. Через це свідчення ми хочемо бути джерелом надії для інших.

– Хто вчиться і хто навчає? Який рівень навчання? Які його критерії?

– За рівнем навчання наша академія – це університетський заклад. Усіх студентів – одна тисяча. Покищо діє три факультети – богословський, катехитично-педагогічний та історико-філологічний. Невдовзі відкриємо факультети суспільних наук і соціяльної праці. Маємо дев'ятдесят викладачів – докторів і кандидатів наук. Переважно це громадяни України, але є й гості з інших країн. Найбільший акцент у навчанні – на богослов'ї, філософії, педагогіці, на гуманітарних науках і на мовах. Ми маємо найбільшу навчальну програму клясичних мов в Україні. Всі студенти володіють англійською, студенти богословського факультету, крім української, російської і польської, вивчають ще п'ять інших мов – грецьку, латинь, англійську, церковно-слов'янську і ще якусь з европейських мов. Студенти наші належать до різних конфесій, представляючи УГКЦ, усі три православні юрисдикції, є римо-католики і протестанти – й не лише серед студентів, але й серед викладачів. Стараємося реально жити в тій країні, яка сьогодні є дуже різноманітною. Ми сподіваємося, що з такою політикою відкритости, не зачиняючи наших дверей ні перед ким, а з другого боку – плекаючи чітку християнську ідентичність і високі інтелектуальні стандарти, можемо у скромний спосіб засвідчити, що і в сьогоднішній Україні, яка переживає кризу, все ж можливо звершувати високі, вартісні речі.

– Якщо погодитися з давньою східньою мудрістю, що без запитань нема вчителя, то як Ви знаходите учнів, які мають власні запитання до життя, до світу, до проблем духу?

– У нас при вступі є значний конкурс. Наприклад, на богословському й історичному факультетах – чотири претенденти на кожне місце. Під час вступних іспитів важливим елементом є саме розкриття особистости – чи то у письмовому творі, чи у співбесідах. Менш важливою є, сказати б, фактологічна ерудиція, ніж розвинутість і самостійність думки, творчість, здатність пропонувати розв'язки складних питань.

– Якими інтересами живуть студенти поза навчальним процесом? Чи звертається ваша молодь, наприклад, до бурсацьких традицій дев'ятнадцятого сторіччя?

– Так, поза навчальним процесом життя теж наповнене і цікаве. Ми дбаємо про атмосферу духовного спілкування – через Богослуження, через молитовні зустрічі, через систему управління, над якою ми дуже багато працюємо і яка віддзеркалює саме ті вартості, що їх випускники академії понесуть в життя. Це – гідність людини, свобода і відповідальність. Наші студенти видають свою газету. Деякі вже друкують в нашому студентському науковому журналі власні переклади з грецької творів Отців Церкви, богословських праць з англійської. Чимало студентів співпрацюють з організацією „Віра і Світло", яка йде назустріч життєвим потребам людей, скривджених долею. Багато наших студентів цікавиться мистецтвом, діє гурток реставрування мистецьких шедеврів, ось тепер у каплиці академії відкрито, за ініціятивою студентів, виставку „Іконоборство двадцятого сторіччя", її експонати – це понищені і ще не реставровані ікони з українського минулого.

– У якій мірі навчання в академії орієнтоване на праксис, на активну участь в українському суспільстві?

– Ми стараємося цей аспект акцентувати. Нелегко сьогодні сказати, як мають вирішуватися складні політичні і соціяльні проблеми. І ми не можемо дати нашим студентам відповіді на всі запитання. Ціль академії – допомогти їм уважно, чутливо входити у суспільну проблематику і самим шукати розв'язки. Ось наші студенти виявилися небайдужими до складної політичної ситуації у березні цього року. Ми потім пояснювали правоохоронним органам, що участь молодих богословів була виключно їхньою ініціятивою. Ректорат академії вважає, що клопотання студентів, у межах законности, про своїх ув'язнених товаришів є чимось таким, чого ми не повинні придушувати.

Взагалі форми участи нашого студентства і випускників у суспільному житті жваво дискутуються. Наприклад, наші семінаристи працюють в Українському війську. Оскільки тепер там панує дуже складна моральна і психологічна атмосфера, то присутність молодих людей, які проповідують Христові істини і загальнолюдські правди, змінює цю атмосферу, полегшує, просвітлює її. Наші студенти активно працюють з сиротами. Українська католицька освітня фундація у США фінансово уможливлює їхню працю. Ця фундація створила Фонд імені Браєна Бриндела, американця, який працював добровільцем спочатку в академії, а відтак у Фундації і у 26-річному віці помер від серцевої хвороби. За пару днів перед смертю він написав лист до свого колеги в академії: „Не втрачайте надії. Україна велика і потребує Божого слова". Фонд його імені створений для праці наших студентів на сході України. Вже другий рік вони їздять на схід з різними місіями.

На Різдво юні богослови застелили столи у коридорах академії, щоб прийняти на Свят-Вечір самітніх і бездомних людей. Це перші суспільні кроки наших студентів, які більшість свого часу проводять за навчанням, у бібліотеці, але крок за кроком, рік за роком вони все глибше входитимуть в українське суспільство, і ми віримо, що виховання, яке вони здобули в академії, матиме здоровий вплив на українське життя.

– До початку Третього тисячоліття Українська Греко-Католицька Церква прийшла з унікальним досвідом, ставши, за словами Папи Івана Павла II, мостом між Сходом і Заходом. Як ідея і дух цього мосту втілюється у діяльності Вашої академії?

– Ми виховуємо людей, які готові бути громадянами нового глобального світу – українськими християнами цього світу. І східня християнська традиція багато чого може запропонувати світові, який формувався здебільша на західніх вартостях просвітництва, раціоналізму. Це, може, складний культурологічний процес, але сьогодні, у постмодерні часи, обіцянки модерности вже не мають колишнього чару. Застосовуючи розум до природи, вивчаючи її закономірності, аби цю природу опанувати, вдосконалити і привести до „світлого майбутнього", як це обіцяла одна модерна система, модерний світ – і не лише комуністичний, але й також і західній – обіцяв більше, ніж міг здійснити. Модерне двадцяте сторіччя позначене світовими війнами, геноцидами, от і двадцять перше почалося страшною кризою, свідками якої ми є тут, у Нью-Йорку. Я щойно вернувся від веж-близнюків, – і розум не хоче погодитися, що їх уже нема... Ця подія приголомшила усіх і в Україні. Ньюйоркські руїни – то образ кризи світу, в якому ми живемо.

А східнє християнство завжди робило сильніший наголос на образ, на ікону, ніж на слово чи поняття. Воно менш концептуальне, а більш, можна сказати, екзистенціяльне. Мусить бути рівновага, але вклад, який може принести сьогодні східнє християнство, є надзвичайно важливий. Раціоналізм і холодна математична логіка кажуть: „Або А, або не А", – і на цьому збудоване західнє світорозуміння. Тим часом найважливіші речі в житті не є такими логічними – любов, жертовність, тайни віри, народження дитини, смерть. Вони вимагають принципу „А і не А": Бог є один і водночас – у Трійці, Христос є людина і водночас – Бог, Церква є святою і водночас – грішною. Тобто життя має багато антиномій, парадоксів. Східнє християнство зберігає почуття пієтизму до життя, почуття святої таємничости людського буття – і зберігає у спосіб, який, може, на Заході великою мірою втрачений. Отже, черпаючи з глибокого джерела східньої традиції, ні в якому разі не відкидаючи здобутків західньої половини цивілізації, ми намагаємося, щоб наші студенти осмислювали ці питання у філософських, культурологічних категоріях і згодом пропонували розв'язки постомодерних проблем не тільки Україні, не тільки її заходові чи сходові, але й ширшому світові.

– Для багатьох наших читачів буде цікаво довідатися, в якому стані є Ваш проєкт „Церква в підпіллі"?

– Іде до завершення. Ми вже маємо 1,300 інтерв'ю, це майже 2,500 годин записів, 40,000 сторінок розшифрованих текстів. Дуже багато фотографій, документів з КҐБ, з тюремних переживань підпільних греко-католиків. Все це ми тепер хочемо перевести у комп'ютерну пам'ять, інакше наші касети втратять свою якість. Тому ми шукаємо спонзорів, щоб цей рідкісний архів записати на CD і щоб доступ до нього можна було мати через Інтернет. Це 50-тисячний проєкт, і все ж ми надіємося на спонзорство, бо другого такого архіву усних записів, науково систематизованих, в Україні нема. Богові дякувати, що ці записи вчасно були зроблені, бо з тих 1,300 осіб, що дали нам свої свідчення, 300 вже відійшло у вічність. Йдеться про важливу сторінку історії УГКЦ – найбільшої катакомбної Церкви у другій половині двадцятого сторіччя і найсильніший суспільний організм принципового спротиву Радянському Союзові, тому образ цієї Церкви мусимо особливо зберігати і пропагувати. У час розчарувань і нових викликів він стає джерелом надії і наснаги.

– Оцінюючи з погляду Церкви, що можна сказати про сучасну молодь України, про родинне життя?

– Молода, і не тільки молода, людина в Україні переживає бурхливий період політичних трансформацій, економічної кризи, соціяльної розрухи, але також і період нової свободи. Нелегкий це час, бо тривале насильство, тоталітаризм залишили по собі морок зневіри. І все ж молода людина в Україні, і я бачу, що в цілому світі, хоче вірити, спрагло хоче, але чекає, щоб той, хто йде їй назустріч, допомог їй довіритися Богові і ближньому. Це найбільший виклик виховання – допомогти молодим людям повірити у спілкування – з Богом і ближніми,

(Закінчення на стор. 5)

АМЕРИКА І СВІТ

Новим посадником Нью-Йорку обрано Майкла Блумберга

НЬЮ-ЙОРК. – Посадником Нью-Йорку, найбільшого міста США, у вівторок, 6 листопада, обрано кандидата Республіканської партії Майкла Блумберга. В січні наступного року 59-річний більйонер М. Блумберг замінить на цій посаді теперішнього нью-йоркського посадника Рудольфа Джуліяні, теж республіканця, популярність якого значно зросла під час ліквідації наслідків терористичної дії 11 вересня у Всесвітньому торговельному центрі. Однак Р. Джуліяні не брав участи у виборах, оскільки вже двічі обирався посадником восьмимільйонного американського мегаполісу. Республіканець М. Блумберг переміг у двобої кандидата від Демократичної партії США Марка Ґріна.

США задоволені перебігом кампанії в Афганістані

ВАШІНҐТОН. – Через чотири тижні після початку ракетно-бомбових ударів по Афганистанові США 5 листопада заявили, що задоволені перебігом так званої „повітряної війни“. Міністер оборони США Доналд Рамсфелд сказав, що йдеться про „очевидний поступ“, однак відмовився говорити про подробиці. Вночі з неділі, 4 листопада, на понеділок, 5 листопада, американські військові літаки завдали наймасованіших ударів по цілях на півночі Афганістану вздовж лінії фронту між талібами та військами опозиційного до талібів Північного альянсу.

Европейські країни підтримують боротьбу з тероризмом

ЛОНДОН. – Прем'єр-міністер Великобританії Тоні Блейр 5 листопада обговорив у Лондоні з провідниками Франції, Німеччини, Еспанії, Італії, Голяндії та Бельгії проблеми боротьби з міжнародним тероризмом. До Лондону також прибув Гавієр Солана – член керівництва Европейського Союзу, який відповідає за зовнішню політику та оборону Е С. Т. Блейр поінформував своїх співбесідників про результати поїздки країнами Близького Сходу. Керівники Великобританії, Франції, Німеччини, Італії та Еспанії заявили, що їхні країни нададуть військову допомогу Сполученим Штатам у нинішній антитерористичній операції. Прем'єр Великобританії 7 листопада прилетів у Вашінґтон – для обговорення цих питань з Президентом США Джорджем Бушем.

Д. Рамсфелд завершив кількаденне закордонне турне

ВАШІНҐТОН. – Міністер оборони Сполучених Штатів Доналд Рамсфелд відбув 5 листопада з Індії, де завершилося турне, впродовж якого він намагався заручитися підтримкою реґіональних провідників на користь військової кампанії в Афганістані. Д. Рамсфелд відвідав Пакистан, Росію, Таджикістан та Узбекистан. В Індії Д. Рамсфелд заявив своєму індійському колезі Джорджеві Фернандесу, що Індія відіграватиме важливу ролю у створенні майбутнього уряду Афганістану. Д. Рамсфелд схвалив прихильність Індії до кроків Вашінґтону і пообіцяв невдовзі почати дискусії щодо скасування американських санкцій, пов'язаних з ядерними і ракетними технологіями.

Над американськими АЕС заборонені лети

ВАШІНҐТОН. – Чільний американський урядовець 1 листопада застеріг, що екстремісти можуть застосувати зброю масового знищення, включно з ядерними вибуховими пристроями. Джон Болтон, який відповідає за контролю над зброєю, заявив, що його побоювання посилилися від початку кампанії проти Осами бен Ладена. У Нью-Йорку урядовці стурбовані пристроями, які містять ядерні відходи разом зі звичайною вибухівкою. Ці пристрої можуть спричинити тисячі жертв від вибуху та подальшого радіоактивного забруднення. Сполучені Штати вже створили заборонені для летів зони над ядерними станціями через побоювання самогубних нападів на ці об'єкти.

Новий документаційний центр у Німеччині

НЮРНБЕРҐ, Німеччина. – Документаційний центр, де зібрано матеріали про нацистське минуле Німеччини, відкрився 4 листопада в баварському місті Нюрнберг. Комплекс було побудовано в приміщенні, де раніше відбувалися з'їзди націонал-соціялістів на чолі з Адольфом Ґітлером. У відкритті центру взяв участь президент Німеччини Йоганес Рау. Тут постійно демонструватиметься виставка „Засліплення і насильство“ – про те, якими пропагандистськими засобами нацистам удавалося захоплювати своїми ідеями мільйони людей. Проєкт музею створив австрійський архітектор Ґінтер Доменіґ. Президент ФРН наголосив на важливості серйозної аналізи нацистського минулого Німеччини: „Кожне нове покоління повинно самостійно осмислювати негативний досвід націонал-соціялізму“, – сказав Й. Рау.

Цікавість до записів Миколи Мельниченка

ЛОНДОН. – Британський часопис „Файненшл Таймс“ 5 листопада повідомляє, що уряд США намагається отримати від українського майора Миколи Мельниченка усі записи розмов у кабінеті Президента Кучми, в охороні якого він працював. Часопис посилаючись на адвоката М. Мельниченка, повідомляє, що колишній охоронець не віддає записи, твердячи, що деякі з них можуть містити таємну інформацію, важливу для національної безпеки України. Газета пише, що міністерство юстиції США відмовилося спростувати чи підтвердити інформацію, але припускає, що американська сторона сподівається отримати інформацію про міжнародну злочинність. М. Мельниченко, якому загрожує український суд, отримав політичний притулок у США після спалаху скандалу і масових антипрезидентських виступів в Україні.

За матеріялами засобів масової інформації

Східня Европа - проти тероризму

ВАРШАВА, Польща. – У Варшаві 6 листопада відбулася конференція з боротьби з тероризмом, в праці якої взяли участь представники 17 країн Центральної та Східньої Европи. Здебільшого це були президенти, які висловили у прийнятій деклярації відповідальність за безпеку й свободу своїх народів і взяли на себе зобов'язання боротися з тероризмом. Провідники держав засудили відсутність у терористів пошани до життя безневинних людей. Ініціятором цієї конференції був Президент Польщі Александер Кваснєвський. Виступаючи на зібранні, він закликав продемонструвати солідарність у діях проти тероризму. Серед учасників зустрічі – Албанія, Боснія-Герцоговина, Болгарія, Хорватія, Чехія, Угорщина, Естонія, Латвія, Литва, Молдова, Польща, Румунія, Словаччина, Україна, Росія, Югославія та Македонія.

До учасників зібрання через супутниковий канал „Варшава-Вашінґтон“ звернувся Президент США Джордж Буш, який закликав до рішучих дій коаліції. Він подякував країнам-учасницям варшавського форуму за їхнє приєднання до антитерористичної коаліції, і висловив певність, що зло, яке загрожує усьому світові, буде викорінено. Президент Дж. Буш згадав той момент, коли під час минулої візити до Варшави він обговорював з О.Кваснєвським ідею побудови Дому Свободи в Центрально-Східній Европі, двері до якого були б відкриті для всіх, а вікна б виходили на великі можливості. „Сьогодні ця ідея під загрозою, – сказав Дж. Буш, – але вона буде реалізована. Ми зробимо для цього все“.

Росія, Европейський Союз і США надіслали на конференцію, своїх спостерігачів. У конференції брав участь Президент України Леонід Кучма, якого виступ був другим – після вітального звернення до учасників А. Кваснєвського. Л. Кучма загострив увагу учасників конференції на випрацюванні уніфікованих методів контролі за переміщенням нелегальних імігрантів і екстремістських груп. «Не можна розв'язати цієї проблеми без облаштування кордону України з її східнім сусідом», - зазначив Президент Кучма.

Коли на конференції виступав згодом представник США Френціс Тейлор, посол-координатор у справах боротьби з тероризмом, то, наче у відповідь на пропозицію Л. Кучми, прозвучала з його вуст інформація, що Сполучені Штати надаватимуть велику допомогу третім країнам, які хочуть надійно зміцнити свої кордони. Чи малася на увазі і Україна як третя невідомо.

Глава української держави у рамках конференції взяв також участь у „телемості“ з Президентом США Джорджем Бушем. Учасники підписали спільну деклярацію і плян дій, який передбачає гострішу контролю на кордонах, кращий обмін інформацією та ретельнішу перевірку банківського сектора для боротьби з відмиванням грошей.

Кінцевий документ, схвалений учасниками, говорить, що результативність боротьби з тероризмом неможлива без дальшого розширення НАТО на Схід.

На зустрічі кілька країн з колишнього СРСР знову заликали до розширення НАТО та Европейського Союзу. Литовський Президент Валдас Адамкус певний, що це розширення сприятиме зміцненню безпеки в цілій Европі: „Вважаю, що тісніша реґіональна співпраця посилить боротьбу не лише з тероризмом. Маю на увазі боротьбу з контрабандою, організованою злочинністю і розповсюдженням наркотиків. Ця співпраця сприятиме також ефективнішому захистові кордонів. Розширення НАТО і ЕС має посилити скоординовані дії поміж країнами“.

Настала черга Східньої Европи наголосити, що вона є частиною міжнародної коаліції, розбудовуваної Президентом Дж. Бушем, і що її підтримка є не лише словесною.

Учасники міжнародного форуму, присвяченого боротьбі з тероризмом, вирішили зустрітися знову через рік.

Радіо „Свобода“

Прем'єр–міністер..

(Закінчення зі стор. 1)

Агентстві торгівлі та розвитку. Цю угоду в присутності прем'єр-міністра України Анатолія Кінаха підписали заступник голови правління Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» Микола Романов і директор Агентства торгівлі та розвитку Телма Аскіль. На церемонії підписання також були присутні Надзвичайний і Повноважний посол США в Україні Карлос Паскуаль та Надзвичайний і Повноважний посол України в США Костянтин Грищенко.

Перша черга української частини Евразійського нафтотранспортного коридору включає нафтотермінал „Південний“ в районі Одеси потужністю 9 млн. тонн нафти на рік і з'єднувальний нафтопровід „Одеса-Броди“ довжиною 673 км, який був урочисто відкритий 19 серпня ц.р. Його продуктивність становитиме 12,0 млн. тонн нафти на рік. Продуктивність другої черги - „Броди-Ґданськ“ - 40,0 млн. тонн нафти на рік. Для забезпечення повного завантаження сировиною нафтопроводу "Одеса-Броди" передбачається створити міжнародний консорціюм з експлуатації нафтопроводу. Очікується, що наприкінці листопада буде завершено техніко-економічне обґрунтування експлуатації нафтопроводу „Одеса-Броди“.

Під час візити А. Кінах ствердив, що Сполучені Штати Америки розглядають Україну як один з ключових чинників стабільного розвитку Европи. Водночас Америка вимагає від України активнішої боротьби з відмиванням грошей.

На переговорах сторони визнали, що українсько-американські відносини набувають нової динаміки. Цьому сприяє й те, що Україна активно включилася в працю антитерористичної коаліції. За словами А. Кінаха, Київ і Вашінґтон домовилися про узгодження дій щодо відслідковування руху тіньових капіталів, які потім стають джерелом фінансування світового тероризму. Говорячи про проблеми двосторонніх відносин, А. Кінах вказав на необхідність покращення інвестиційного клімату в Україні. Американська сторона, за його словами, наголошує на необхідності збільшення стабільности в державі, прозорости правил економічної гри, рівности можливостей і надійному захисті прав інвестора. А. Кінах висловив упевненість, що для здійснення цих умов Україні вистачить мудрости та політичної волі.

Радіо „Свобода“/УНІАН

Хоч причини загибелі Ту-154 „досліджені“, сумніви все ж залишаються...

СИМФЕРОПОЛЬ. – 1 листопада у Криму, на російському військовому полігоні „Опук“, що неподалік Феодосії, українська і російська комісії розслідували причини та обставини загибелі пасажирського літака Ту-154, який вибухнув 4 жовтня над Чорним морем. Комісії очолювали секретар Ради безпеки та оборони України Євген Марчук і його російський колега Владімір Рушайло.

Українська і російська комісії взяли участь у так званому „моделюванні ситуації“ (simulation). Після експерименту Євген Марчук повідомив, що причиною влучення ракети в авіолайнер став технічний збій – фактор віддзеркалення радіо-сигналу від морської поверхні, і це змінило траєкторію ракети С-200, яка повинна була вразити навчальну ціль.

За даними з російських військових джерел у Севастополі, експеримент проходив за наполяганням української сторони, і росіяни не палали бажанням брати у ньому участь. Командування Чорноморської фльоти Росії, якій належить полігон „Опук“, підозрювало, що українці спробують перекласти частину вини за збитий літак на протиповітряні сили російської фльоти, які теж технічно супроводжували перебіг навчань ППО України.

Росіяни детально не коментували заяв Є. Марчука.

Російсько-український „слідчий експеримент“ у Криму підтвердив те, що й так вже нібито сумнівів не викликало. А саме: російський літак ТУ-154 збила українська ракета. Однак сумніви таки є.... Чого раптом так хутко примчався у Крим Рушайло? Чому про українську ракету сказано все, а про дії росіян і словом не обмовились? Дуже скидається на те, що з висновками поспішили, аби швидше закрити справу...

Український інтерес у справі розслідування катастрофи літака Ту-154 відомий – подія ця боляче вдарила в авторитет української армії. Тому, якщо російська сторона підтримає технічну версію відхилення ракети, це може бути дуже корисним для збереження керівництвом українського війська свого обличчя.

Але досить дивним виглядає російський інтерес. З першого погляду, він існує лише завдяки тому фактові, що стрільби відбувалися на російському полігоні, тож пляма некомпетентности лягає й на російських вояків. Проте це лише частина справи.

І тут нам слід пригадати події півторарічної давности - влучання бойової української ракети у житловий будинок у Броварах, під Києвом, а також те, що цим подіям передувало. Як стверджують поінформовані джерела, задовго до броварської трагедії, ще кілька років тому, російська сторона надіслала українському військовому відомству листа, в якому попередила, що у партії російських ракет „Точка“, які стоять на озброєнні української армії, можуть бути несправності. Як має діяти сторона, що отримала таке попередження? Зняти з користування всі ті ракети. В українському військовому відомстві, якщо вірити поінформованим людям, цього не зробили. Очевидно, вирішили: якось минеться.

Але не минулося. Ракета влучила у будинок, і слід було пояснити: хто в цьому винен? Пояснення ми пам'ятаємо: ракета відхилилась від заданого курсу, оскільки була несправною. Про це повідомили російські експерти, що вели розслідування. Іншими словами, винні виготовники ракети, тобто російська сторона, констатували вони, а люди, що пускали ракету, тобто, українські ракетники, діяли без помилок.

Це означало одне: українська сторона слізно попросила сторону російську все „звалити“ на технічну несправність ракети, і росіяни пішли «назустріч» – „забули“ про попередження, що його було надіслано українським військовим.

Тим самим, Росія взяла провину на себе, і залишила Україну у боржниках. Цілком можливо, що тепер цей борг довелось віддавати.

Яким чином? Погодившись піти „назустріч“ Росії – тобто на те, щоб „справу ТУ-154“ було якнайшвидше списано в архів. Хоча безліч питань до тієї ж Росії залишається. Скажімо, як діяли російські військові, котрим належить полігон? Якщо віддзеркалення ракети у воді справді могло спричинити трагедію, то хіба не до розробників ракети слід апелювати про її недосконаліcть, а до тих, хто ракету пускає? І це лише початок запитань.

За таких обставин, стає зрозумілим, чому так хутко примчав до України Рушайло – аби гарантувати Росії відсутність будь-яких „сюрпрайзів“ і особисто переконатись, що справу відправлено до архіву.

Ще один цікавий факт, що наштовхує на роздуми. Протягом трьох років Україна не могла домовитися з Росією про отримання комплектуючих частин до зенітно-ракетних комплексів для військ проти-повітряної оборони та до літаків Міг-29. І ось раптом справа не просто пішла, а прямо-таки „помчала“. Наприкінці жовтня, за кілька днів до кримського експерименту, Україну відвідала делегація міністерства оборони Росії на найвищому рівні, і про все було домовлено. З чого б це? Звісно, все можна розглядати як банальний збіг обставин. Але якось дуже дивно вони збігаються...

Значно вірогіднішою виглядає інша версія: під час досліджень причин трагедії з ТУ-154 на поверхню спливла зовсім не „морська“ причина помилки ракети ЗРК С-200, а чіткий російський слід.

Як не парадоксально, ця версія вже невигідна нікому - ні Росії, ні Україні. Справді ж бо, як у такому випадку бути з „відставленим“ Кузьмуком? Просити назад? Як бути з авторитетом російських військових та російської техніки? Коли ж чітких відповідей немає, вина потроху „розмазується“, і всім нібито легше...

Радіо „Свобода“/УНІАН

„Ми хочемо...

(Закінчення зі стор. 3)

допомогти зважуватися на той риск, який завжди є, коли ми спілкуємося. Одружені люди, які переживають безпосередність спілкування, знають, як важливо і як нелегко скидати маски один перед одним. Людина пострадянського суспільства має не лише маску, але й дві-три панцири, які заважають вибрати здорові моральні орієнтири в житті, і це я вважаю найголовнішим завданням у виховному процесі.

– „Свобода“ багато разів писала про Ваш плян перетворення, переростання Львівської богословської академії в Католицький університет. Які переваги це матиме? Яку нову перспективу відкриє?

– Перетворення академії в університет передбачає вертикальний і горизонтальний розвиток. Перший означає, що в академії має бути базовим не лише університетський, але й аспірантський рівень богословських наук. І ми це вже розпочинаємо – наступного року вже діятиме аспірантура. А горизонтальний розвиток означає, що відкриватимуться нові факультети. Річ у тому, що в гуманітарних і суспільних науках в Україні є багато проблем – наприклад, дуже нерозвинутою є українська історіографія. Ми досі не маємо українською мовою „Історії Польщі“. Поляки мають кілька своїх „Історій України“. Наша академія тепер видає першу „Історію Франції“, написану українцем українською мовою. Готуємо до друку „Історію Німеччини“. Подумаймо, що більшість історичних факультетів в Україні вивчають майже виключно українську історію. Тому наш історичний факультет хоче вийти з цих обмежених параметрів. У радянський час також не розвивалися нормально соціяльні науки, бо соціологічний розвиток був наперед визначений марксистсько-ленінською ідеологією. У цілому Львові, наприклад, сьогодні є тільки один доктор соціологічних наук. Одне слово, перспектива університету передбачає значний поштовх у розвитку суспільних наук. Разом з цим університет збереже християнський характер, усі студенти, незалежно від факультету, слухатимуть виклади з релігійної філософії, богослов'я, братимуть участь у духовному житті, в харитативній праці.

– Ще тільки одне запитання. Які взаємини панують між Вашою академією і державними чинниками? Чи вже, нарешті, держава визнала повноправність богословської освіти?

– Під час Візити Папи Івана Павла II в Україну прем'єр-міністер Анатолій Кінах обіцяв мені, що розв'яже це. Минуло три місяці, але результатів нема. Богослов'я не має громадянських прав в українській державі, нема його в переліковi навчальних дисциплін у системі Міністерства освіти. У Росії богослов'я давно визнане, воно визнане навіть у не цілком демократичній Білорусі. Що ж діється в Україні? Частинно – стара інерція, але й, можливо, небажання збагнути важливість справи. Дипломи ЛБА визнаються в цілому світі. Наші випускники навчаються у докторських програмах в різних країнах – Америці, Канаді, Бельгії, Польщі. Й от цей же диплом не визнається у своїй країні, якій молоді богослови щиро хочуть служити, де вони працюють з сиротами, хворими, де перекладають з багатьох мов такі твори, які ще ніколи не були перекладені українською мовою. Їхню освіту Україна фактично заперечує. Тому я, користуючись нагодою, прошу читачів „Свободи“, щоб вони в різний можливий спосіб порушували це питання перед українськими державними, політичними, дипломатичними чинниками.

„Стоїмо водно!“

Понад сорок днів минуло від часу трагедії у Світовому торговому центрі Нью-Йорку, а звичайна та електронна пошта усе ще приносить до „Свободи“ слова співчуття і підтримки з багатьох країн, де живуть наші читачі – українці. Такі листи почали надходити з першого дня після катастрофи. Всупереч очікуванням терористів, які розраховували на відчай і занепад в суспільстві, американці виявили безсумнівний патріотизм і згуртованість. Невід'ємною частиною американського суспільства вже багато десятиліть є українська громада. І ця її невід'ємність тепер ще раз проявилася у тому, що українські організації, церкви, спільноти негайно включилися до конкретної дії. Сотні добровільців вирушили до осередків Американського Червоного Хреста, щоб здати кров для врятування потерпілих. Поряд зі збірками грошових пожертв на допомогу осиротілим сім'ям, які розпочалися в суто американських установах, де працюють також громадяни українського походження, українські церковні громади і громадські організації, зокрема і особливо молодіжні, розпочали збір пожертв серед українців.

У дні лиха важливого значення набуває не тільки фізична чи матеріяльна участь в усуненні його наслідків, а й духовна єдність усіх, хто перебуває не теренах, охоплених нещастям. Молебні в намірінні американського народу і Панахиди в пам'ять загиблих були відслужені у більшості українських церков різних християнських конфесій.

Не залишилась осторонь американської біди й далека Україна, з якою єднають американців українського походження родинні зв'язки і національна спільність. Президент України, незважаючи на опір опозиційних сил, негайно надав можливість військово-транспортним літакам США швидко досягнути тих теренів базування, з яких вони могли розгорнути дії з ослаблення тактичних можливостей ворога. Перебуваючи в США зі своєю першою офіційною візитою, прем'єр України Анатолій Кінах передусім відвідав місце трагедії і взяв участь у Молебні за американський народ.

Населення США – це десятки етнічних груп, кожна з яких має свої національні особливості, свої звичаї, свої свята. Однією з них є українська спільнота, яка теж живе за віковічними традиціями своїх дідів і прадідів. Але коли лихо вразило країну, яка гостинно приймала і приймає досі усіх українців, які спершу шукали за океаном заробітку, потім – політичного притулку, а тепер шукають просто кращої долі, українці усіх так званих „хвиль іміграції“ стали в одному ряді з усім американським народом під промовистим гаслом: „Стоїмо водно!“. І це робить честь їхній жертвенності і патріотизмові.

„Стоїмо водно!“ – це гасло сьогодні сприймається як надія не тільки американського суспільства, але всього людства, яке мусить діяти разом, щоб унеможливити нові, ще більші трагедії і врятувати цивілізацію від темряви, що її несе з собою фанатизм.

Заради життя, заради майбутніх поколінь люди доброї волі усього світу повинні бути разом.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-0964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax (973) 644-9510, UNA Fax (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на пів року - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на пів року – $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про „гидких діяспорників“

Чи пригадуєте, дорогі читачі, дуже популярний і трохи неприємний вислів-окреслення „The Ugly American”? Він прийнявся після появи книжки під таким заголовком пера В. Ледерера і Ю. Бардеріка у 1958 році, яка дуже скоро стала „бестселлером”. В ній описані перебування американців у Південній Азії у не надто корисній для громадян США характеристиці. Від того часу цей некорисний вислів став доволі популярним для опису перебування американських громадян поза межами США, їхньої арогантції, непоінформованости та їхньої критики на адресу усіх не-американців.

Популярність „гидких американців” якось проминула – але зараз цей вислів є нагода і підстава застосувати до взаємин поміж українцями у діяспорі і тими, що проживають на рідній землі.

Якось, після перших „медових місяців” і років спілкування з незалежною Україною, завважується в останньому часі щораз частіше в українській пресі, радіо та телебаченні, в розмовах та дискусіях застереження, а то й гостру критику на тему тих „поганих українців”, що живуть у західній діяспорі, відвідують часом батьківщину та голосно чи пошепки дають їй свої поради. Спершу ця критика була тиха, може пропорційна до фінансової допомоги, що плинула щедро зі західньої діяспори, але тепер вона вже починає бути голосна та не дуже для нас приємна.

Здається, що її голосний початок завдячуємо таки одній з промов Президента Кучми, в якій він ставив під сумнів те, „що діяспора зробила доброго для України. „Відповіддю було дуже влучне слово президента СКУ А. Лозинського, яке мали нагоду усі тут і там почути або прочитати. Але це слово Президента України з критикою діяспори немов відкрило „мішок Пандори”, посипалися критики на „гидких діяспорників”, що уміють голосно говорити, а нічого доброго не роблять для України.

І ось розвинулася дискусія на сторінках львівської газети „Поступ” на тему „східняків” і „західняків”, якої підложжям була, однак, діяспора і її „втраченість“ для України, а в київському „Українському форумі” (о, і іронія! Це орган усіх „зарубіжних” українців!) читаємо статтю під промовистим заголовком „Пасивна зрада еміграції”, в якій пишеться явно-славно, що поміч діяспори Україні – це „один з найстійкіших міфів”, з підзаголовками: „Ілюзія перша: ми маємо потужну діяспору”. „Ілюзія друга: Нас багато – вона одна”. Стаття не шкодує гострих слів на тему нашого „негативного” підходу до проблем материка, хоча автори стараються виправдати поясненням, що „сидячи під Нью-Йорком, складно, віднайти рецепт виходу з кризи для Здолбунова”. Можна також погодитися з авторами, коли йдеться про перенесення в Україну „діяспорних політичних релігій” але в загальному перечитавши цю статтю, стає дуже боляче, коли взяти ще до уваги, що вона появилася в єдиному журналі, призначеному для цілої діяспори – як західньої і східньої, та що цей журнал редагує Іван Драч.

Ось так ми зненацька, через десять років незалежности, стали тією частиною українства, яку критикують від Президента України починаючи, а журналістами кінчаючи. Дивне, що тут вони говорять в унісон, вказуючи на подібні моменти. Розуміється, в цій проблемі мусить бути, як завжди, вина по обидвох сторонах. Може, ми, відвідуючи батьківщину, надто накидалися зі своїми порадами та неодмінним: „Треба було!”, може, ми справді відразу старалися перещепити наші партійні та церковні непорозуміння, а може, наша фінансова поміч не була достатньою?

А все ж, як би не було, болісно почуватися тепер „бридким діяспорником”...

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Сумую з приводу втрат

З глибоким смутком і болем я сприйняла звістку про смерть Людмили Волянської. До цього часу не віриться, що нема вже цієї прекрасної жінки і людини. Пам'ять про неї і про все, що вона зробила для України, ніколи не зітреться з мого серця.

З глибоким жалем і жахом сприйняла я й те, що сталося 11 вересня у Нью-Йорку та Вашінгтоні. Це жахливо. Я довго була у шокові від усього побаченого по телевізії. Дуже переживаю і боюся за всіх моїх дорогих і милих знайомих з Нью-Йорку: Лідію Захарків і її рідних з Рочестеру, Дарію Ґензу, Олю Ґной, Мар'яна та Іванку Коців, Карла Маньківського.

Нехай Бог береже вас усіх! І всіх, всіх людей Америки і світу!

Віра Оберемок,
с. Русалівка, Маньківського району, Черкаської обл

Хто знає щось про долю Віки Івченко?

Понад дев'ять років тому в українській пресі Америки почали появлятися чудові віршики 12-літньої Віки Івченко, яка тоді щойно приїхала до Америки разом зі своєю мамою для лікування від чорнобильського отруєння і перебувала в той час у Міннеаполісі, Міннесота. Багато читачів в особі Віки вбачали незвичайний на її вік Божий талант і щиро вітали появу справжньої поетичної зірки на українському літературному полі. Але після дворічного перебування в Америці її мама Галина Івченко вирішила, що дальше перебування талановитої донечки на чужині не буде корисне для неї, що поетична душа Віки потребує рідного ґрунту й оточення для наснаги до її творчости, і після закінчення певного процесу лікування вони обоє повернулися в Україну. Про це останнє читачі її поезій не знали і дуже дивувалися, чому замовкла муза Віки, коли не бачили її творів у пресі. До тих читачів належу й я. А якщо й пишу тепер про її повернення в Україну, то це тому, що довідався про те від магістра Ореста Колтунюка з Денверу, який був весь час у контакті з мамою Віки, допомагаючи матеріяльно її донечці в лікуванні, а тепер просить мене звернутися через „Свободу" до тих, хто щось знає про долю Віки, бо й він уже протягом останніх семи років нічого про те не знає. А тим часом ходять різні чутки-поголоски...

В останньому листі до О. Колтунюка мама Віки повідомляла, що донька вчилася в десятій клясі, а паралельно з тим і в університеті, студіюючи журналістику та готуючи себе до викладання англійської мови для журналістів у Києві. Вона також писала, що Віка знову потребує лікування в Америці протягом трьох років і що вони вже навіть замовили квитки на подорож до США. Відтоді – а від того листа минуло вже кілька років – ніяких вісток про долю Віки. Якщо хтось щось знає про долю Віки Івченко, прошу відгукнутися в „Свободі" або безпосередньо на мою адресу, а я вже передам вістку зацікавленим. Моя адреса: 916 S. Moline St. Aurora, CO 80012. Тел.: (303)363-9221.

Іван Овечко

Допоможіть збудувати церкви

У 1998 році в Ходорові закладено і посвячено камінь під будову української греко-католицької церкви свв. Володимира і Ольги. Вже протягом трьох років є каплиця, закладено підвалини церкви, придбані деякі будівельні матеріяли.

Звертаємось до вихідців з нашого міста з великим проханням фінансово допомогти у цій благородній справі.

Рахунок у США: Self Reliance N.Y. Federal Credit Union, St. Vladimir Parish Center 226 Uniondale Ave., Uniondale, N.Y. 11553. Tel. (516) 565-2393, рахунок 29683 – 000.

Для інформації в США прошу звертатись до Мирона Левенця – тел. (516) 759-7636. На чеках прошу вказати „Будова ГКЦ в м. Ходорів".

о. Тарас Гриців,
парох

* * *

Громада української греко-католицької церкви в селі Переволоки біля міста Бучача мріє про збудування власного храму. У с. Переволоки є дві давно збудовані греко-католицькою громадою великі і гарні церкви, але сьогодні вони належать Українській Православній Церкві Московського Патріярхату, а католики змушені відправляти Богослуження під відкритим небом, у спеку і мороз. Сьогодні нам за рішенням місцевої влади передано стару школу, у якій ми розпочали відновлювальні роботи. Виготовили проєкт, придбали деякі будівельні матеріяли, ведемо будівельні роботи.

Маємо хор зі старших парафіян, а також дитячий хор, марійську дружину, до якої входять 23 дівчаток, вівтарну дружину, маємо Апостольство молитви. Щонеділі проводиться недільна школа для старших, катехизація дітей та молоді.

Уклінно благаємо всіх людей доброї волі, кому не байдуже майбутнє наших дітей, нашого народу, нашої Церкви, допомогти нам в цей важкий час відродження духовности і національної свідомости в Україні.

Усі пожертви просимо переказувати на рахунок: 900450-008 Selfreliance F.C.U, 558 Summit Ave, Jersey City, N.J. 07306.

о. Ігор Вовк,
парох

ЛИСТ ХОЧ І ПРИВАТНИЙ

Пісня пробуджувала кожне серце...

Подаємо уривок з листа Галини Антоненко, директора Центру відродження національної культури Півдня України в місті Миколаєві. Лист цей до редакції „Свободи" передав Адольф Гладилович з Монреалю, Канада.

Мешкаю я в місті Миколаєві, це степовий край, і не по своїй волі, але вжились і змирились з цим, бо в часи більшовицького режиму моя родина була „ворог народу" – із родини закатовано трьох моїх братів у сибірських катівнях. Я після закінчення Львівського педагогічного інституту не мала права працювати в школі.

Певно, із великої родини зісталась я і моя сестра – всі відійшли в небуття. Але, слава Богу, ми дочекались волі, за яку в муках віддали наші брати і сестри своє життя. Ми щасливі, що ми вільні, і це найдорожче для кожного з нас.

З 1989 року я, приєднавшись до Руху, заявила про своє „я", хоча в той час міліція била за це палками. Прийшов щасливий час, але в нас на півдні все зрусифіковане. Я з дітей, які скривджені долею, організувала сирітський ансамбль „Євшан-зілля". Сама його назва говорить: що забуто, треба відновлювати – мову і свою культуру, яка була занедбана в час панування тоталітарного режиму.

Зі своїм ансамблем я об'їздила весь Південь, і наша українська пісня пробуджувала кожне серце нашого глядача. На основі цього гурту я утворила Центр відродження культури Півдня України, якому влада не дає ані копійочки – існуємо за рахунок пожертвувань.

Нам дуже прикро, бо бачу перед собою діток, які чекають кусочка хліба, а опікують цих діток старенькі бабусі і дідусі, в яких пенсія, якщо перевести на доляри – 10 долярів... Дуже прикро і принизливо для нас, українців, де багата земля, де працьовитий народ, але довели нас такі, як крадій Лазаренко, до такого стану... І я молю Бога нашого, щоб послав нам добрих і милосердних серцем людей, щоб хоча б трошки нам допомогли, щоб вижити нам в цей скрутний час житття.

Висилаю вам знімку нашого ансамблю „Євшан-зілля". З повагою до вас,

Галина Антоненко,
директор Центру

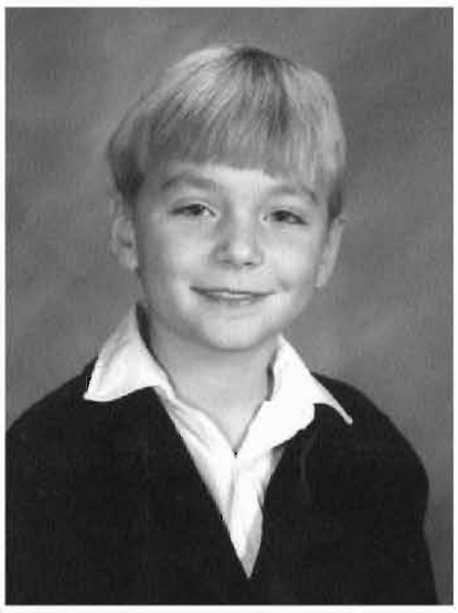
Сирітський ансамбль „Євшан-зілля" з Миколаєва.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Ліля Плескун, доня Еліси і Юрія Плескунів, нова членка 155 Відділу УНС. Записала свою внучку до УНС бабця Анна Плескун.

Юрій Плескун, син Наталії і Ігоря Плескунів, новий член 155 Відділу УНС. Записала свого внука до УНС бабця Анна Плескун.

Ростислав Козій, син Володимира і Галини Козіїв, новий член 94 Відділу УНС. Записав свого сина до УНС батько Володимир Козій.

Надавайте фінансову підтримку виданням УНС – „Свободі" та „Українському Тижневику", які сприяють збереженню найкращих українських традицій!

Передплата „Свободи" буде для вас дешевшою на 20 відсотків, якщо ви вступите до УНСоюзу

Дорогі батьки!

Посилайте ваших дітей до українських шкіл! Україна не може втрачати своїх рідних дітей! Без української школи, молитви, книжки, музики, пісні — не буде й української дитини.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Листопад 2001 р., ч. 15

Перевірка на справжність

95-ті роковини з дня народження Івана Багряного навівають спогад відносно недавніх літ його сучасників і прихильників, яких гріє і збагачує згадка близькости до цієї винятковоі і, безперечно, історичної постаті.

Винятковість І. Багряного – не лишень у глибинах його обдарувань, надзвичайності і ширині його різнобічних зацікавлень, але й у своєрідності аври, в наближенні до якої відчувалася нагорода з почуттям певности й затишку.

Несприятливі і важкі обставини, в яких він перебував, не дозволяли на повноту самовияву, проте він, як Леся Українка („я буду крізь сльози сміятись, серед лиха співати пісні"), сміявся і співав, і творив непроминальне для свого народу.

Коли б І. Багряний і далі жив в Україні, то, без найменших сумнівів, він був би серед дисидентів-правозахисників і розділив би долю Алли Горської, Василя Стуса чи Івана Світличного.

Феномен І. Багряного – у його тотальній сміливості, поруч з пророчим даром передвісника, який у, здавалося б, безпідставному на ті часи захваті міг кинути гасло і заснувати газету „Ми ще повернемось!".

У добу змовників-союзників він кидає в обличчя зухвало-попереджаюче: „Я вернуся до своєї Вітчизни з мільйонами своїх братів і сестер, що перебувають тут, в Европі, і там, по сибірських концтаборах, тоді, коли тотальна кривава більшовицька система буде знесена так, як і гітлерівська, коли НКВД піде вслід за ґестапо, коли червоний російський фашизм щезне так, як щез фашизм німецький". І. Багряний промовив за всіх, виставлених на небезпеку насильної репатріяції „на родіну". Він промовляв і за тих, тихих і переляканих, що згодом напали на нього відважною зливою зневаги, наклепів та судилищ. Увесь цей бруд і болото змили дощі часу. Залишився усміхнений і співучий, глибоко-людяний і люблячий Іван Багряний.

Як ніхто із його діяспорних сучасників, він повернувся у вимріяний край, куди були постійно спрямовані його очі і полум'яні мрії. Як ніколи перед тим, відчувається його відсутність. Популярний американський вислів „Nobody is irreplaceable", тобто немає незамінної людини, спростовується вагою і постаттю Івана Багряного.

Дякуймо долі, що він був посеред нас і ми були його близькими. Цього вистачає, щоб вважати це життєвою винагородою і бути гордим з того.

„Живий Багряний" словами і описом його побратима Василя Ів. Гришка залишається живим на довгі літа.

Ол. Скоп

Сім томів Яра Славутича і 16 книжок про них

Мабуть, ніхто з діяспорних авторів не може похвалитися таким осягом, як доктор Яр Славутич, професор Альбертського університету, відомий поет, літературознавець, автор підручників з української мови (недарма називають його талановитим майстром і речником української нації), що набув популярности як у діяспорі, так і в материковій Україні. Після довгої (близько 50 років!) перерви уперше відвідав він Батьківщину в 1990 році – і поплили його видання з Києва, Харкова, Запоріжжя, Січеслава, Херсону, Львова, Тернополя, Тобілевичів (так пропонують перейменувати Кіровоград – за ініціятивою самого Яра Славутича), Ніжина, Чернигова.

Передусім були перевидані збірки його поезій: „Слово про Запорозьку Січ" (два видання в Січеславі 1991 і 1992 р.), „Співає колос" (у Херсоні – 1993 р. та в Тобілевичах – 1996 р.), „Живі смолоскипи" (у Львові – 1992 р.), „Маєстат" (у Ніжині – 1997 р.), „Соловецький в'язень" (у Києві – 1992 р.), поема „Моя доба" (у Львові – 1992 р.). Нова, десята збірка поезій, „Шаблі тополь" уперше вийшла у світ у Києві в 1992 р., перевидана 1995 р. в Харкові. Збірник спогадів „Місцями запорозькими" перевидано у Львові 1991 р. У додаток до цих, треба згадати два видання збірочки „Камінець із батькової хати" для дітей, у Херсоні 1998 і 1999 років. Підсумковими виданнями стали „Твори в двох томах" („Дніпро", 1994 р.) та „Твори в п'яти томах" (там же, 1998 р.). Такий великий потік виданої творчости не міг не відбитися на оцінних виданнях (у додаток до журнальних статтей і рецензій).

Окремими книжками вийшли у світ збірники й монографії про творчість Яра Славутича та його наукову діяльність. Назвемо їх: Кость Волинський, „Яр Славутич: літературний портрет" К., „Наукова думка", 1994; Тетяна Назаренко, „Правди потужний спалах: творчість Яра Славутича" К., „Бібліотека українця", 1994, друге видання – Львів, Каменяр, 1996; Петро Сорока, „Поетичний світ Яра Славутича", Тернопіль, „Лілея", 1995, друге доповнене видання, там же, „Джура", 2001; Олександер Астаф'єв, упор., „Лірика Яра Славутича: науковий збірник", Ніжинський педагогічний університет ім. М. Гоголя, 1996; друге доповнене видання – 2000, статті шести авторів; Петро Сорока, „Моя доба Яра Славутича", Тернопільський державний педагогічний університет, 1997; Микола Кравчук, упор. „Проблеми творчости Яра Славутича: жанри, поетика текстів, мовна палітра (науковий збірник)", Тернопільський державний університет, 1997, статті 15 авторів; „Творчість Яра Славутича: статті й рецензії", упор. Володимир Жила. К., „Дніпро", 1997, том 2, статті багатьох авторів. Перший том – в Едмонтоні (Канада), НТШ 1978, статті багатьох авторів; Володимир Кравчук, „Патріотичні мотиви у творчості Яра Славутича", Тернопіль, „Джура", 1998; друге видання – 1999; Микола Миколаєнко, упор., „Січеславський збірник. До 80-річчя Яра Славутича", Січеслав, Січ, 1998; друге видання – К., „Дніпро", 1999, статті 20 авторів; Анатолій Крат, упор., „Херсонський збірник. До 80-річчя Яра Славутича", Херсон – Київ, „Дніпро", статті 25 авторів; Віктор Чабаненко упор. „Запорізький збірник. До 80-річчя Яра Славутича", Запоріжжя – Київ, 1998, статті 28 авторів; Іван Лопушинський, упор., „Поетика Яра Славутича", Київ-Херсон, „Дніпро", 1999, статті 11 авторів; Надія Сологуб, „Мовний портрет Яра Славутича", Вінніпеґ (Канада), Українська вільна академія наук, 1999; Микола Холодний, „Золоте перо Жар-птиці", Чернігів, „Дніпро", 1999; „Про п'ятитомник Яра Славутича" і „Яр Славутич у літературній критиці", Чернігів, „Дніпро", 2001; Лариса Селіверстова, „Назвознавство і поезія", Харківський університет ім. В. Н. Каразіна, 2001, дослідження на основі поетичної творчости Яра Славутича.

У галузі літературознавства перевидано в Україні дві книжки „Розстріляна муза", К., „Либідь", 1992, 184 стор. та „Меч і перо: дослідження, статті та огляди", К., „Дніпро", 1992, 414 стор. В Едмонтоні видано вибрані дослідження, статті та рецензії під назвою „Українська література в Канаді", 1992, 336 стор. Крім кількох підручників з української мови для англійськомовних, що їх уживають у школах Канади та США, Яр Славутич приготував, а в-во „Дніпро" випустило у світ „Українські розмови", призначені передусім для зросійщених теренів на сході України. Увесь тираж (5,000 примір.) цього видання подаровано школам.

Напередодні свого 85-річчя Яр Славутич готує до третього видання свою „Розстріляну музу", мартиролог української літератури, який засвідчує імена 700 українських авторів.

Іван Багряний

З поеми „Мечоносці"

Благословенний день і час,
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й сльозами.
Ми народились не самі
І день благословили, –
Діди бо знали, – будем ми!
І меч нам залишили.
Благословен же день і час,
І бурі ці, і зливи,
І мати, що родила нас,
Щоб взяти меч могли ми,
І сполохи, і все, що є, –
Благословенно тричі!
Прийми життя таким, як є,
Й дивись йому у вічі.
На світі цім розумно все –
І тюрми ці, і грати,
І ми, що прибули оце,
Щоб їх поруйнувати.
Клади ж важкий п'ястук на меч,
Чіпляй через рамено...
Ми народилися якраз!
Ставай плечем до мене.
Ми народилися якраз
І знаєм, чиї діти.
Благословен цей день і час, –
Тут є нам що робити.
Клади ж важкий п'ястук на меч
І не хитайсь в двобої!
Ми будем гордо умирать
І не вмремо з тобою.
Ми є. Були. І будем Ми!
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й сльозами.

Катерина Квітчаста

На розтинах біди

Подаємо уривок зі сюїти Катерини Квітчастої „На розтинах біди" про відданого сина України Івана Багряного:

Охтирські горизонти – Багряного сліди –
ще й досі багряніють на розтинах біди...
Ще й досі не відчули таланту земляки –
сіріють поміж вулиць зачовги-доріжки.
Зачовги-перечовги, на вікнах пилюга.
Сьогодні і учора куйовдиться нудьга:
суцільна сірість –
лиш де-не-де
чадить горілим
крило руде:
крило хмарини
чи ще чогось –
димить вуглина,
де був вогонь...
Вечірнє небо
накрило світ,
де пахнуть степом
шляхи нові...
Ще й досі на глибинах річок, ярків, гаїв
Іванів голос лине – пече напруга слів:
напруга його духу нескорено вита –
іскрить листком осіннім без тіні каяття.
Зачинені ворота людині в рідний край –
осіння позолота під снігом догора...
Засипані снігами гарячих мрій вогні –
шляхи у світ лягали, розлукою сумні...
Шляхи у різні боки – усі без вороття...
Хвороби та неспокій, утрати-гіркота...
Охтирські горизонти – Багряного сліди
ще й досі багряніють на розтинах біди...

м. Охтирка, Полтавської обл.

Дякуємо!

На діяльність Фундації, спрямовану на допомогу пресовим органам України та на видання книг, які розповідають про голод, колективізацію, розкуркулення, арешти та розстріли в роки комуністичної влади, за якою сумує ще так багато осіб в Україні, склали пожертви: 200 дол. – Софія і Олександер Скопи, 50 дол. – Павло Коновал (замість квітів на могилу Михайла Воскобійника), 25 дол. – Роман Коваль, 21 дол. – Лідія Макаренко, 20 дол. – Данило Томащук (в пам'ять М. Воскобійника), 15 дол. – Михайло Костка та 10 дол. – Михайло Мартиненко. Всім – щиро дякуємо!

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

25 тисяч долярів – з нагоди 25-ліття Українського музею

ПАРМА, Огайо. – 16 вересня ц. р. у залі парафії Покрови Пресвятої Богородиці зібралась українська громада Клівленду і околиць на імпрезу з нагоди 25-ліття Українського музею в Нью-Йорку, яку організувала Окружна Управа СУА Огайо. Голова Округи Іванна Шкарупа і голова комітету Лукія Гриців доклали великих зусиль, щоб ювілейна дата, в умовах загрози тероризму, все ж таки була відзначена, бо попередньо була пророблена велика організаційна робота, а також збірка фондів на будову нового приміщення для музею.

Імпрезу розпочав о. Василь Петрів, парох церкви Покрови Пресвятої Богородиці, молитвою за всіх, які загинули внаслідок терористичного налету, хвилинною мовчанкою вшановано загиблих, і Олена Хміляк відспівала пісню „Боже, благослови Америку", яку підхопили присутні на залі.

Голова Округи розповіла, що СУА, відкриваючи музей у 1976 році, вирішив поставити його на широку громадську базу для того, щоб він міг успішніше виконувати культурну місію у США і стати вікном України. На сьогоднішній день Український музей вважають одним з найкращих здобутків українців у США. Вкінці подякувала всім жертводавцям за щедрі датки.

Доповідь, яку мала виголосити запрошена голова Управи УМ Ольга Гнатейко, яка у зв'язку з відомими подіями не приїхала, але переслала „факсом", прочитала Оксана Шараневич. З доповіді присутні довідалися про те, що ще від 1933 року українці-патріоти збирали все, що могло бути цінним у спогадах про рідний край, а особливо зразки народного мистецтва, одягу, писанкарства, різьбарства, картини художників. Із кожним роком назрівала все більша потреба у придбанні „рідного дому" для збереження цього всього. Тому провід СУА за головування св. п. Іванни Рожанковської в 1976 році став засновником музею, який згодом дістав офіційну назву „Український музей" і став громадською інституцією. А відкрито його саме в Нью-Йорку, бо це місто є центром світової культури.

Вже 25 років громада підтримує Український музей морально і фінансово і цілком зрозуміло, що без такої допомоги музей не міг би розгорнути широкої діяльности, а також зайняти вагоме місце серед музеїв Америки. Сьогодні музей має найбільшу і найціннішу колекцію народного мистецтва в Америці, а фонди збагачуються завдяки подарункам. Наприклад, почесна членка СУА Округи Огайо Ірина Кашубинська подарувала музеєві прекрасну колекцію народної ноші з Сокальщини.

У музеї відбуваються виставки, читаються лекції, доповіді англійською і українською мовами, на які приходять студенти американських університетів, учні публічних і приватних шкіл, видаються каталоги. Тут є великий архів, який начисляє понад 25 тисяч одиниць. Доля розпорядилась так, що будова нового приміщення музею розпочинається того року, коли Україна відзначила своє 10-річчя незалежности, і це знаменно. А розпочати її можна тільки завдяки українській громаді, яка щедро відгукнулась на заклики збирання грошових фондів на будову.

Найбільша подяка родині Евгена і Диймел Шклярів, які подарували 2,5 мільйона долярів на будову і призначили дотацію в сумі 1 мільйон долярів, яка подвоїть кожну пожертву до січня 2002 року.

Після доповіді відбулась мистецька програма, у якій виступили Марія Помірча, автор музики своїх пісень, Ірена Дубас, гість з України, викладач Львівської консерваторії Мирон Блощичак, який грою на сопілках, ребрі, гуцульській зозулі зачарував слухачів, а також дует „Вишиванка" у складі Люби Ґерус і Адріяни Бали. Під час бенкету від присутніх надійшли датки на будову музею, про які оголошувала голова Округи Іванна Шкарупа. Зібрано 25,735 долярів. У кінці імпрези присутні мали можливість ознайомитись з окремими експонатами музею, переглянувши прозірки, які коментувала Дозя Кріслата.

У підготуванні і проведенні вечора взяли участь Стефанія Балагутрак, Дарія Кульчицька, Лукія Гриців, Ліза Кусяка.

Оксана Шараневич,
секретарка Окружної управи СУА

ВІДЗНАЧЕННЯ 68-ої РІЧНИЦІ ГОЛОДОМОРУ

В суботу, 17 листопада 2001 р., о год. 2-ій по пол.
у катедрі св. Патріка, Нью-Йорк, Н.Й.

СОБОРНА ПАНАХИДА

З УЧАСТЮ:

Митрополита УКЦ СТЕФАНА СОРОКИ
Архиепископа УПЦ в США АНТОНІЯ
Хору „ДУМКА"
та промовою посла України в США
КОСТЯНТИНА ГРИЩЕНКА
під спонзорством **УККА**

Майбутні вибори в Україні були темами нарад УККА

НЬЮ-ЙОРК, Н. Й. – 13 жовтня відбулося чергове засідання Крайової Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки. Нарадами керував Михайло Савків, мол., секретарювала Марійка Дупляк. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять жертв терористичних атак 11 вересня у Нью-Йорку і Вашінгтоні, а також пам'ять довголітніх активістів УККА, що недавно відійшли у вічність – проф. Петра Ґоя та д-ра Мирослава Харкевича.

У березні 2002 року відбудуться вибори до Верховної Ради України. З метою координації проєктів в Україні та безпосередньої інформації про події та ситуацію в Україні обговорено можливість створення у Києві постійного бюра УККА, а також ролю засобів масової інформації під час парляментських виборів в Україні та їх об'єктивности. Вирішено звернутися до українсько-американської громади з закликом передплати для родин та друзів в Україні незалежної, неолігархічної української газети „Шлях перемоги", а також вимагати від американського уряду підтримки незалежної преси в Україні через різноманітні програми, спрямовані на будування демократії.

Допомога „четвертій хвилі" української еміграції в Сполучені Штати Америки, її місце у нашій громаді були однією з тем дискусії. В останніх місяцях УККА відремонтував перший поверх свого будинку у Нью-Йорку з ціллю використання його для потреб новоприбулих: викладів англійської мови (ESL), юридичних послуг та створення інформаційного центру (працевлаштування, помешкання тощо). Пропоновано ширше використати засоби масової інформації (газети, радіо, телебачення та мережу Інтернет) для висвітлення праці УККА, пов'язаної з „четвертою хвилею".

У наступному році Українська Національна Інформаційна Служба (УНІС), Вашінгтонське бюро УККА, святкуватиме 25 років з дня свого заснування. Обговорено плян проведення крайових кампаній збірки фондів для УНІС, а також проведення святкових відзначень 25-літньої праці бюра у Вашінгтоні.

У зв'язку із запровадженням у школах України комп'ютерів з російськомовною оперативною програмою „Microsoft" вирішено вислати листи в тій справі до Міністерства освіти України та компанії Microsoft. Як кожного року відзначення 68-ої річниці Голодомору в Україні проходитимуть 17 листопада о годині 2-ій по полудні в катедрі св. Патрикія в Нью-Йорку.

Наступне засідання Крайової Екзекутиви заплановано на 17 листопада, 2001 р. о годині 4-ій по полудні в Нью-Йорку.

Крайова Екзекутива УККА

Засідання редакційної ради „Енциклопедії української діяспори"

ЧИКАҐО. – 22 серпня ц. р. на черговому річному засіданні Головної редакційної ради „Енциклопедії української діяспори" (ЕУД) в Інституті політології в Києві, в якому взяло участь вісім членів ради з України і США, розглянуто можливості відновлення київського бюра ЕУД, обрано двох нових членів редакційної ради із західньої діяспори.

Щодо відновлення праці бюра ЕУД в Києві виявили ініціятиву члени редакційної ради – віце-президент Національної Академії Наук України І. Курас, В. Євтух, В. Трощинський і В. Чижко. Існує можливість часткового фінансового спонзорування ЕУД установами і підприємствами України. Ці справи обговорено з відповідальними людьми 19 вересня 2001 року.

Національною програмою „Закордонне українство" на період до 2005 року передбачено підготувати й видати том VI ЕУД „Українці в державах Центральної Европи" та том VII „Українці в державах колишнього СРСР". Це завдання покладено на Національну Академію Наук України, Державний комітет інформаційної політики, телебачення і радіомовлення України.

Редактори ЕУД Д. і В. Маркусь провели дванадцять днів у вересні ц. р. в Узбекистані та Киргизії, зокрема в Ташкенті, Самарканді, Бухарі та Бішкеку, де відвідали дипломатичні представництва України, зустрічалися з місцевими діячами українських громад, відвідали давні поселення українських імігрантів, які живуть постійно в Середній Азії та зберігають деяку етнічну ідентичність.

На зворотньому шляху з України до США редактори ЕУД провели у Франції регіональну зустріч відповідальних співпрацівників п'ятого (західньоевропейського) тому.

До українського католицького осередку в Маквіллірі, у Східній Франції, прибуло вісім осіб з Англії, Бельгії, Німеччини і Франції, щоб обговорити стан і проблеми п'ятого тому ЕУД. Звітували редактори-координатори Ярослав Гаврих (Великобританія), Микола Когут (Бельгія), Осип Рожка (Німеччина), Кирило Митрович (Франція).

На пропозицію останнього залучено до співпраці як координатора на Францію редактора „Українського слова" Юліяна Лазарчука.

13 жовтня у Чикаго кредитова спілка „Самопоміч" відзначала півстоліття свого існування і з цієї нагоди виділила для „Енциклопедії української діяспори" 10 тисяч долярів. Це дасть можливість редакції ЕУД покрити свої адміністративні кошти в 2001 році.

В. Маркусь

В „Самопомочі” діє „Медична порадня”

НЬЮ-ЙОРК. – У суботу, 29 вересня цього року, при Товаристві „Самопоміч” в Нью-Йорку започатковано серію доповідей на медичну тему, за погодженням з управою Українського Лікарського Товариства. Заступник голови „Самопоміч” Надя Савчук привітала доповідачів – д-ра Марту Лопатинську і д-ра Марту Мачай, організатора цієї зустрічі д-ра Ігора Магуна і передала йому ведення програми.

Д-р І. Маґун привітав присутніх від Українського Лікарського Товариства метрополії Нью-Йорку і його голови д-ра Лесі Кушнір, та представив д-ра М. Лопатинську, офтальмолога, яка закінчила студії в медичному університеті в Олбані та спеціялізацією на рогівку в „Wills Eye Hospital” у Філядельфії. Вона успішно здійснює складні операції очей та вчить про це у шпиталі. У своїй доповіді д-р Лопатинська звернула увагу на ґлявкому, яка спричиняє цілковиту втрату зору. В початках цієї недуги, людина не відчуває жодного болю, тому в старшому віці обов'язково треба частіше перевіряти зір в очного лікаря, й тоді можна здержати цю недугу. (Для зацікавлених подаю адресу канцелярії: Marta Lopatynsky, M.D. 261 James Street, Suite #2D Morristown, NJ 07960 (973) 984-3937).

Другою доповідала д-р Марта Мачай, яка закінчила студії в стейтовому університеті в Стоні Брук, в якому тепер є професором психіятрії. Темою її доповіді було „безсоння”, на яке терпить 4 відсотки американців. Тепер можна скористати із допомоги лікарів, які знаходять причину безсоння і приписують ефективні ліки. Д-р М. Мачай є спеціялістом у тій ділянці, вона очолює Center for the Study of Sleep and Waking University Hospital (SUNY Stony Brook MR 120-A-Stony Brook, N.Y 11794-7139 (631) 444-2916).

Після доповідей присутні діставали відповіді на свої запитання. Д-р І. Маґун подякував обом преле́ґентам за корисні доповіді і поради. Н. Савчук повідомила, що наступні доповіді на медичні теми відбудуться в суботу, 3 листопада, о 2-ій год. в домівці „Самопомочі”, 98 Друга Авеню в Нью-Йорку.

Мґр. Лідія Маґун,
член управи Товариства „Самопоміч”, Нью-Йорк

Д-р М. Лопатинська.

Д-р І. Маґун.

Д-р М. Мачай.

80 літ відомому лікареві і патріотові

Д-р Євген Стецьків.

НОРТ-ПОРТ, Фла. –8 червня ц. р. д-рові Євгенові Стецькову сповнилося 80 років. Наш ювілят – лікар-науковець, активний член УЛТПА, громадсько-культурний діяч, меценат та письменник-гуморист.

9 червня українська громада в Норт-Порті влаштувала йому в культурному домі св. Андрея святочне прийняття з обідом та мистецькою програмою. Були численні привіти та промови про його життя та многогранну діяльність. Д-р Євген Стецьків народився 8 червня 1921 року в Україні (с. Грушів, Дрогобицького району, на Львівщині) в учительській родині Івана й Евфрозини Стецькових.

Д-р Стецьків отримав з родинного дому добре релігійно-патріотичне виховання. Гімназію закінчив матурою у Стрию в 1939 році.

Потім почав студіювати медицину у Львові (1940 р.). Наприкінці Другої світової війни виїхав у Німеччину, де продовжував свої медичні студії в Ґіссені та Мюнхені. В 1947 році захистив докторську дисертацію та отримав диплом доктора медицини в університеті ім. Людвика Максиміляна. В 1948 році працював у рентґенологічному інституті при університеті в Мюнхені, а опісля в табірному шпиталі у Міттенвальді.

В 1949 році одружився з Нілею Безкоровайною, яка стала його музою-надхненням на ціле його життя. Згодом вони еміґрували до США та поселилися у Бафало, штат Нью-Йорк. Тут народилися їх син Андрій і дочка Рома.

Д-р Є. Стецьків належав до кількох професійних американських товариств та до Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА), відділу Бафало, де був кількакратно його головою. Часто виступав на лікарських сходинах та з'їздах. Виступав з доповідями на IV Конґресі СФУЛТ-у у Харкові (1992 р.), на VI Конґресі в Одесі (1996 р.), на VII Конґресі в Ужгороді (1998 р.) і на VIII Конґресі у Львові (2000 р.). Крім цього, публікував статті у „Лікарському віснику”.

В 1987 році перейшов на заслужену емеритуру та переїхав жити з дружиною на Фльориду, до м. Сарасоти. Після проголошення Незалежности України д-р Стецьків 13 разів був в Україні. Там познайомився з визначним київським гумористом Павлом Глазовим, який подарував йому два томи своїх творів. Захопившись гуморесками Павла Глазового, д-р Євген почав їх читати на наших імпрезах та при тій нагоді збирати добровільні пожертви на гуманітарну допомогу Україні. На запрошення Павла Глазового взяв участь в його творчих вечорах, які відбувалися у київському палаці „Україна” в 1992, 1994 і 1997 рр. В 1996 році накладом Неоніли і д-ра Євгена Стецькових вийшли в Києві книги Павла Глазового „Веселий світ” і „Чорна книга”. В 1998 році вийшла авдіокасетка „Гуморески Павла Глазового” у виконанні д-ра Євгена Стецькова. Весь дохід з продажу призначено на будову церкви в Перечині на Закарпатті.

Подорожуючи по Україні, д-р Стецьків побачив зміну у ментальності нашого народу, яку спричинила совєтсько-московська система. Щоб змінити цю злоякісну ментальність, д-р Стецьків почав писати критичні та повчальні „Листи до друга в Україні” і читати їх по радіо „Voice of America”. В цих листах наш шановний ювілят закликає наших земляків, а передовсім колеґ-лікарів, до безкомпромісової боротьби з усіма проявами затяжної суспільної хвороби, за гідну принципову і патріотичну позицію. В 2000 році „Листи до друга в Україні” вийшли окремою книжкою. До листів Павло Глазовий додав свої гуморески, в яких перегукується з поглядами автора.

З нагоди 120-річчя з дня народження свого покійного тестя, тернопільського композитора Василя Безкоровайного, д-р Стецьків влаштував низку концертів в Києві, Симферополі і Тернополі, у Львові та Ужгороді.

10 березня 1998 року наш ювілят втратив свого найбільшого приятеля, незабутню дружину Нілю, яка загинула в автомобільній катастрофі. Це був великий удар долі для нього, але він не заломився, і далі присвячує себе громадській, харитативній і меценатській діяльності. Активно працює в УЛТПА, бере участь у всіх Конґресах СФУЛТ-у, які проходять в Україні.

Складаємо шановному ювілятові наші щирі побажання доброго здоров'я та многих активних літ на добро нашої громади та українського народу.

Павло Пундій

Про Всесвітній Форум Українців: успіхи і негаразди

У серпні ц. р. в Києві відбувся III Всесвітній Форум Українців, про який докладно розповіла „Свобода" (чч.35, 39). На Форум прибули делегати та гості з 42-ох країн. Триста делегатів представляли закордонні громадські установи (150 від західньої та 150 від східньої діяспори) та 300 від України. Крім делегатів, у праці Форуму брали участь гості (600 – з-за кордону, близько 1.700 з Києва та різних областей). Учасником форуму був також голова Шкільної ради при УККА, д-р Євген Федоренко, нотатки якого подаємо.

Д-р Євген Федоренко (зліва) і міністер освіти та науки України д-р Василь Кремень.

Організаційних негараздів було чимало, зокрема при реєстрації делегатів, розселенні їх у готелях. Запрошення (перепустки) на концерт з нагоди 10-ліття незалежности України не видавали. На запитання про це делегатів, відповідали: одержано 300 запрошень, а делегатів – 600. Довелося діставати перепустки через особисті зв'язки чи знайомства.

Одначе на летовищі „Бориспіль" представники Товариства „Україна – Світ", а також Державної адміністрації, зустрічали гостей організовано: були списки осіб, у яких нас відразу відзначали, давали пакуночок з книжками й троянду, проводили до митниці поза чергою, а потім – до авт, які везли нас до готелів.

На урочистому відкритті Форуму в національному палаці „Україна" до молитви на сцену вийшли Патріярх Київський і всієї Русі-України Філарет та Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви Методій, а Митрополит УПЦ Московського патріярхату Володимир (Сабодан), хоч і сидів у першому ряді, цілковито зігнорував запрошення Президента.

Щодо доповіді Президента, багато вважали, що він марно торкався справи „касетного скандалу", бо це викликало свист і вигуки „Ганьба!".

Про допомогу діяспори Україні добре розповів президент СКУ Аскольд Лозинський.

Неоднакову реакцію викликав виступ Левка Лук'яненка, бо він вийшов до трибуни тоді, коли мала говорити Ліля Григорович, голова Союзу Українок. Левко Лук'яненко гостро критикував Президента Л. Кучму.

Наступні дні, 19 та 20 серпня, працювали 16 секцій, на яких відбувалися плідні дискусії, обмін думками, приймалися відповідні резолюції.

Я працював у сесії „Мовне будівництво в Україні та розвиток української мови". Керівники сесії: народний депутат, голова товариства „Просвіта" ім. Т. Шевченка Павло Мовчан; Петро Кононенко – директор Науково-дослідного інституту українознавства міністерства освіти та науки, і я – науковий секретар УВАН та голова Шкільної ради при УККА. Ми всі троє виступили з доповідями. Виступали на секції мовознавці, професори, письменники, журналісти, представники військових та різних інститутів, товариств „Просвіта" та інші.

Було понад 35 виступів. Мені довелося керувати секцією на другий день. Багато різних тем учасники секції порушували дуже емоційно, заля була переповнена. Я брав також участь у секції „Перспективи освітньо-виховної роботи в Україні та зарубіжжі", на якій мав доповідь про школи українознавства в США.

У рамках Форуму було влаштовано зустріч представників освітніх закладів з українського зарубіжжя з керівництвом Міністерства освіти та науки, на якій промовляв міністер Василь Кремень. На запитання про те, що міністерство закупило для шкіл 30 тисяч комп'ютерів „Майкрософт" з російською програмою, міністер відповів, що справу він обговорить у Кабінеті міністрів. 31 серпня я мав зустріч з міністром В. Кременем у його кабінеті. Майже годину ми розмовляли про нашу співпрацю, допомогу у виданні підручників та зі справи комп'ютерів. Міністер повідомив, що він розмовляв з представниками фірми „Майкрософт", які пообіцяли йому поставити програмне забезпечення українською мовою безкоштовно.

Певна річ, вражень багато. Вони різнобарвні, як українська природа, і водночас нелегкі й суперечливі, як саме життя. От хоча б красень Київ, що потопає в зелені, вражає чистотою ошатних вулиць. І гірко думати, що яскраві шати дерев, як і чистота бруківок і хідників значною мірою зумовлені тією страшною бідою, що прокотилася 15 років тому над Україною, ім'я якій – Чорнобильська трагедія.

Десятки людей, з якими я зустрічався – це дуже працьовиті й віддані особистості, які працюють й стараються зробити освіту України національною. Я зустрічався з ректором Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова Миколою Шкілем, директором Навчально-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України Петром Кононенком, директором Інституту української мови Василем Німчуком, головою Всеукраїнського товариства „Просвіта" народним депутатом Павлом Мовчаном, головою Педагогічного това-

(Закінчення на стор. 13)

На зустрічі з гімназистами Києва промовляє Атена Пашко.

На засіданні секції з питань української мови.

Пікети перед Палацом „Україна" у день відкриття III Всесвітнього Форуму Українців.

Про Всесвітній...

(Закінчення зі стор. 12)

риства ім. Г. Ващенка Анатолієм Погрібним та багатьма іншими. Це не були приватні зустрічі, а скоріше – ділові.

Організатори форуму влаштували подорожі делеґатів з діяспори до різних реґіонів. Мене повезли до Канева, Черкас, Чигирина, Холодного Яру. Нас зустрічали й вітали представники адміністрацій, дівчата в національному одязі вручали короваї та квіти.

1 вересня у Києві я був запрошений на традиційний „перший дзвінок" – свято початку навчального року, до гуманітарного ліцею при Національному університеті ім. Т. Шевченка, на якому я вручив від Шкільної ради нагороди директорові ліцею, вчителеві та ліцеїстові. А 3 вересня мене запросили до Першої міської гімназії, асоційованої школи ЮНЕСКО, в Черкасах. Зустрічали мене хлібом і сіллю педагоги й гімназисти. Влаштували концерт, на якому співали й деклямували на багатьох мовах. Ця гімназія недавно відсвяткувала 120 років. У ній, між іншим, учився відомий неоклясик М. Драй-Хмара. Будівля гімназії, у якій триває дуже ефективний навчальний процес, потребує генерального ремонту, для якого потрібні кошти. Від імені Комітету допомоги Україні – Приятелі Руху в Нюарку я передав цій школі 200 долярів для придбання „ксероксу".

В Україні, поряд з традиційними школами, з'явилася низка шкіл нового типу. Такі гімназії та ліцеї, що мають власну орієнтацію, оригінальні навчальні пляни, високий щабель вимог до педагогів і учнів. Це майже елітарні навчальні заклади, в яких зростає і формується, набуває знань майбутня національна інтеліґенція, позбавлена русифікаційного впливу, зневажливого ставлення до власної історії, інтеліґенція без будь-якого комплексу неповноцінности „молодшого брата великого північного сусіда". Саме такою є гімназія у Черкасах.

Засоби масової інформації виявили зацікавлення до українських установ та українознавства у США. Мене запросили на три радіоінтерв'ю, одне інтерв'ю на телевізії та в декількох часописах. Радіо „Україна" влаштувало одногодинний „круглий стіл" з проф. Петром Кононенком і мною. Проте, на превеликий жаль, процес національного відродження за останні 5–6 років значно уповільнився, а в таких промислових реґіонах, як Харківщина, Луганщина, Донеччина, Крим, майже припинився. В цих реґіонах намагаються надати російській мові статус „другої державної мови". У більшості сіл та міст сходу і півдня України відсутні українські школи, вищі навчальні заклади зросійщені.

У Запоріжжі міська влада намагається закрити українську середню школу ч. 56, як неперспективну. Україна всіляко сприяє розвиткові мови і культури національних меншин, які зазнавали утисків комуністичного режиму. Тим часом провідна нація, українці, у цьому важливому аспекті віднесена до розряду майже тих самих меншин.

На Форумі підкреслювали, що такий стан існує, тому що держава, зокрема її адміністративний апарат, не дбає про національне відродження. Посилання на те, що в царині освіти бракує підручників й учительських кадрів, не відповідають правді. Суть полягає у тому, як ствердили на Форумі, що влада байдуже ставиться до українського відродження, бо підручників і посібників та художньої літератури бракує, лише через те, що із загальної кількости книжок, виданих в Україні, україномовні становлять ледве три відсотки.

Тепле вітання делеґатів Форуму на межі Канева.

Біля тисячолітнього дуба Максима Залізняка в Холодному Яру.

Покладання квітів на Чернечій горі до каменя на місці самоспалення Олекси Гірника.

Голова Шкільної ради при УККА д-р Євген Федоренко серед учнів Черкаської гімназії.

Делеґата Форуму Євгена Федоренка вітають учениці Черкаської гімназії.

УКРАЇНА І СВІТ

„На межі тисячоліть” – у Левурді

Учасники пластового табору „Левурда”. Липень, 2001 р.

Виховання чи самовиховання серед природи вирізняє скавтську організацію з-поміж інших молодіжних об'єднань. Пласт, який нині зростає в Україні якісно та чисельно, влітку провів понад 70 таборів – від місцевого аж до всеукраїнського рівня. Тут і виховні, і вишкільні, і спеціялізаційні. Дівчата чи хлопці віком 12–18 років мали змогу взяти участь у таборах екологічного, спортивного, морського чи летунського напрямків, виявити задатки лідера у вишколі провідників.

Належне місце відводиться і таборові зі статусом окружного (обласного), що вже традиційно проходить в урочищі Левурда на Старосамбірщині (Львівська обл.). Його ініціятором та активним організатором є самбірський Пласт, певним обов'язком якого стало повернення у місцевість, в якій пластуни міста таборували понад 70 років тому. До участи в таборі було запрошено 14–16 річних хлопців і дівчат, які вже мають певний пластовий досвід, а назву і тему підказав сам час його проведення – „На межі тисячоліть”, що стало наскрізною ідеєю таборового збору, відобразившись у заняттях, бесідах з духівником, диспутах тощо.

Особливо важливими стали бесіди на тему християнської моралі, проведені отцем Василем Ігнатищом. В пам'яті залишаться обидві зустрічі із священиком: після недільного Богослужіння у церкві підкарпатського села Стрільбичі та у таборі, де відбувся Молебень.

У рамках таборової програми відбувся третій за рахунком творчий фестиваль „Пісенний зорепад”, який кілька років поспіль мандрує пластовими таборами і, як видається, стає традиційним у Левурді. Творчі задатки мали змогу виявити окремі виконавці, як також дуети чи тріо.

Проведений у Левурді табір може слугувати ще одним яскравим прикладом того, що пластова організація справді не знає кордонів. Адже справою виховання молодого покоління переймаються патріотично налаштовані громадяни як в Україні, так і далеко за її межами. Серед них – знаний громадський діяч і меценат з Денверу Іван Стебельський, який тривалий час власними коштами сприяє розвиткові Пласту на Підкарпатті. На початку це був осередок в Бориславі, потім – Дрогобицька станиця, згодом – Самбірщина, і врешті-решт – підтримка обласної організації. Громадянин США, відомий на наших теренах доброчинець Богдан Гайдучок також з великою увагою ставиться до молодіжної організації Пласт, допомагаючи матеріяльно у діяльності пластових осередків Самбора та Рудок, у проведенні таборування. Спасибі й керівникові Пласту Львівщини Володимиру Раковському, начальнику Обласного управління у справах сім'ї та молоді Ярославові Кашубі, усім нашим прихильникам, опікунам та спонзорам.

В рік 10-ліття Незалежности України особливо приємно згадати цих людей, яким низько вклоняємося за велику допомогу у справі виховання наших дітей, як також – за допомогу в організації й цьогорічного таборування пластунів у Левурді.

Юрій Леськів,
комендант табору

Ще одна провокація Московського патріярхату

Киянка Віра Т. надіслала разом зі своїм листом добірку документів, які розповідають про ще одну провокацію Московського патріярхату проти української держави. Вона пише: „Коли у нашій церкві скінчилася служба, за брамою стояли молоді чоловік і жінка й роздавали летючки зі застереженням, що це тільки для тих, хто вірує у Святу Трійцю. Я узяла. У трамваї інша жінка пропонувала усім для прочитання аркуш паперу, але ніхто не брав, а я попросила показати, проте жінка відразу ж подарувала мені цей текст. Вона сказала, що летючку роздавали у православних церквах. Я запитала у нашій церкві про летючку, але мені відповіли, що то роздають в церквах УПЦ Московського патріярхату“.

Перша з цих летючок (обидва документи – російською мовою) закликає протестувати проти впровадження в Україні ідентифікаційних карток, які полегшать облік виплати пенсій, сплати податків та ін. *„Впровадження номерів є першим, а отримання карток – завершальним кроком до печатки антихриста 666“*, – говориться у летючці. Видали летючку з благословіння Святої гори Афон, Почаївської Лаври і Покровського монастиря у Києві „Совєт православних мірян“ та “Православноє братство“ Києва.

Друга летючка, „Яко з нами Бог!“, видана з благословіння священнослужителів РПЦ Московського патріярхату. У ній наведено великий за обсягом текст „Звертання сучасного нам Великого Афонського Старця Ієросхимонаха Рафаїла з приводу печатки антихриста“. Старець пише про ідентифікаційні картки (подаємо у перекладі): *„Наближається гоніння на всіх, хто залишиться вірним Христові і на ділі хоче довести, що любить Бога. Спокусою є прийняття нових документів зі штрих-кодом, у яких потаємно написані три шістки. Відмова від картки означає вибір хреста, тобто вірність Христові, а прийняття – вибрання сатани. Бо ті, хто підпишеться під цим документом, вклоняються сатані. Бо якщо ви вважаєте себе християнином за вірою, а носите документ бісівський, що ви його (сатани), то чий же ви? Не можете ж ви бути слугою двох панів! І немає єдности у Христа зі сатаною!“*

Далі зі знанням справи старець пояснює: *„А ми, лукаві, думаємо, пашпорт зі штрих-кодом приймемо, а от саму печатку – чіп, мікрокомп'ютер на чоло і руку не приймемо. Не лукавте перед Богом! Поставивши підпис під документом з трьома шістками, ви підписуєтесь у підкоренні сатані. Це є зреченням Бога! Я, грішний, усім моїм духовним чадам не благословляю брати ці прокляті, бісівські документи. Амінь“.*

У летючці наведено текст заяви про відмову від ідентифікаційної картки, яку слід переписати власноручно і вислати до Президента України Л. Кучми (вказано й адресу). На заяві є примітка преподобного Лаврентія Чернігівського: *„От ти і вибери одне з двох – земне чи небесне“.*

Ці настанови поважних діячів Церкви здатні викликати сумнів і налякати багатьох віруючих, бо усім зрозумілу справу ідентифікаційних карток у них винесено на таку фарисейську височінь, що мимоволі замислишся: „Чи варто ризикувати? А раптом приятелі дізнаються, що я вже маю картку від сатани (тобто від уряду України)?“

Проте наша читачка Віра Т., не гаючи часу, звернулася за роз'ясненням у Податкову адміністрацію і переслала до „Свободи“ відповідь заступниці голови Державної податкової адміністрації Києва А. Вишневецької, яка зокрема пише: *„Верховна Рада України прийняла закон, згідно якого буде запроваджуватись альтернативна форма обліку громадян України – платників податків та інших обов'язкових платежів, які через свої релігійні або інші переконання відмовляються від прийняття ідентифікаційного номера фізичної особи та офіційно повідомили про це відповідні державні органи. Державна податкова адміністрація України ніколи не намагалася і ніколи не буде позбавляти громадян права отримувати заробітну платню, пенсії та субсидії, якщо вони через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття ідентифікаційного номера“.*

То, може, священикам Московського партіярхату і його УПЦ варто було б додати це роз'яснення до своєї летючок? Чи вони вважають істиною тільки те, що служить їхній політиці в Україні?

Левко Хмельковський

Згромадженню в Гошеві - 90 років

Святкування розпочалося 26 серпня ц. р. у Гошеві, колисці згромадження, бо саме у цьому малому селі почалася його історія. На Ясній Горі архиєрейську Літургію відправив кардинал Любомир Гузар. Тисячі людей з навколішніх сіл зі своїми священиками прийшли розділити з сестрами це свято. З кардиналом співслужили 25 священиків, співав хор Сестер Пресвятої Родини, під диригентурою сестри Ірини. У своїй проповіді кардинал Любомир звернув увагу на працю Сестер в тяжких умовах життя. Вони не залишили своєї рідної батьківщини, а пішли в підпілля, зазнали переслідувань з боку московських катів.

Настоятелька Сестер Пресвятої Родини сестра Р. Витвицька виголосила зворушливу подяку Владиці, що прибув на цей ювілей. Після Святої Літургії святкування було продовжене в новому, хоча ще не викінченому монастирі. У дворі було відслужено Молебень до Матері Божої, за участю кардинала Любомира і численних священиків, по котрім відбувся обід, на якому були присутні д-р Іван Дідюк із дружиною, Богдан Томенчук – заступник голови обласної адміністрації, Василь Тепчук – голова районної адміністрації, Олексій Голубчак – голова обласного управління лісового господарства. Усі події, пов'язані з відродженням монастиря, зняті у відеофільмі, копію якого я можу вислати. Моя адреса: 17 Mark Lee Rd. Needham, MA 02494.

Д-р Іван Дідюк

ОЧИМА ОЧЕВИДЦЯ

Дорога з того світу

Чи можна ввійти в одну й ту ж річку двічі? Іван Демчур був свідком терористичного акту у Всесвітньому торговельному центрі в 1993 році. 11 вересня 2001 року йому дивом вдалося вибратися з палаючої вежі №1 того самого WTC за 5 хвилин до її падіння.

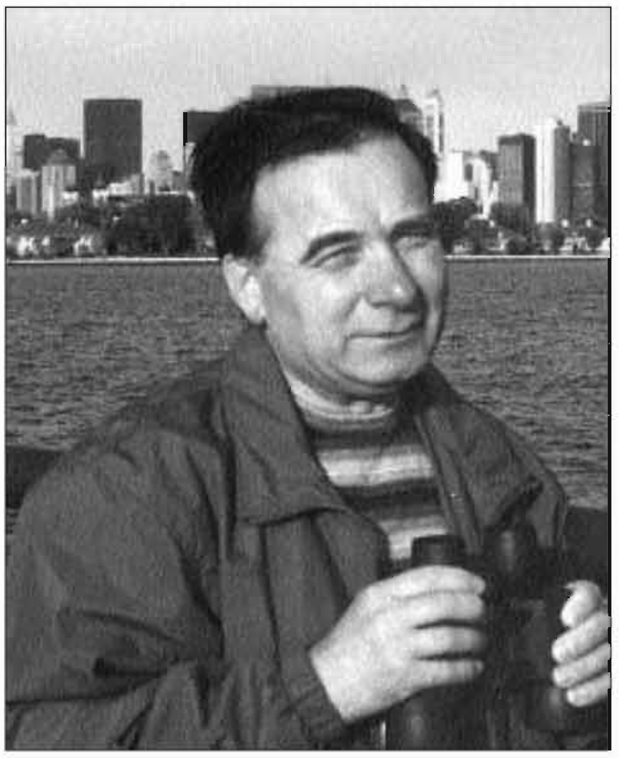
Була перша ранкова перерва. О 8 годині 20 хвилин Іван Демчур сидів у кафетерії на 43-му поверсі Всесвітнього торговельного центру-1 й думав, що завтра буде доволі напружений день – завтра йому доведеться вичистити всі вікна й скляні панелі ось цієї кав'ярні-акваріюму до блиску.

Він любив цей маленький затишний закуток в піднебессі. Й не лише тому, що той так вивищувався над його Лемківщиною, де батьки Івана зазнали стільки поневірянь та принижень, й звідки змушений був тікати в пошуках кращої долі. Просто він любив чистоту, ритм, модерність світу, що його оточував. Любив людей, що тут працювали. Впевнених, матеріяльно незалежних, доброзичливих, багатьох знав в обличчя, з багатьма вітався, мов з давніми приятелями. Любив свою працю – з 11 років „служби" у Всесвітньому торговельному центрі майже п'ять останніх він працював у компанії „American Bulding maintenance Co." мийником вікон і знав вежу-1, як власне обійстя.

8: 40. Іван Демчур піднявся ліфтом на 44-ий поверх, щоб підібрати своє робоче знаряддя й продовжити працю на 70-му.

8: 47. Разом з п'ятьма іншими пасажирами зайшов до кабіни швидкісного ліфту 69-А, який прямував без зупинок до 67-го поверху.

8: 48. За якусь мить відчув, що їхній експрес, замість того, щоб підніматися догори, стрімко падає донизу. П'ять пар очей офісних службовців мовчки запитально впилися поглядами в Івана, який, судячи з його робочого одягу, мав би знати, що все це означає. Ліфт судорожно підстрибнув і зупинився. Натиснули аварійний гудзик – незнайомий голос, спокійно відповівши, що нібито щось сталося на 92-му поверсі, обірвався на півслові й пропав. Звичайна технічна поламка, подумав кожен з шести пасажирів і став чекати на допомогу, не підозрюючи, що всі вони – в пекельній пастці і кожного з них від фатального рубікону між життям і смертю відділяють лише якихось 100 хвилин.

Іван Демчур.

Скільки не тиснули червоний гудзик, ніхто не відповідав. Жоден з них не знав, що лік миттєвостей іде на вічність. Джордж, найвищий і найкремезніший з усіх, з усієї сили підстрибнув, сподіваючись зрушити кабіну з мертвої точки. Безуспішно. Спробували силою розчинити двері, а коли розпанахали їх, побачили перед собою глуху стіну з написом „50"- тобто, кабіна заштопорилася на рівні 50-го поверху. Іван копнув стіну ногою – тверда , мов панцир... Зі свого будівничого еміграntського життя знав, що потрібне лезо, аби прорізати в такому бар'єрі бодай яку шпаринку , – але ножа не було ні в кого. Тоді він схопив свою шкрябачку – „сквіджі"(squeegee) – звичайний, простий, навіть примітивний пристрій (шматок гуми на довгій дерев'яній ручці з металевим обрамленням), яким зазвичай миють великі скляні вікна, і почав ним буравити глуху стіну. Ніхто ще тоді не знав, що з цього моменту найдорожче – життя кожного з них цілком залежить від однієї простої, примітивної шкрябачки. Панцир штукатурки виявився підступнішим, ніж здавалося. Стіну пробуравлювали раз-по-раз, немов решето, вишкрябуючи міліметр за міліметром. Німіли пальці. Іванові руки не витримували такого напруження. Тоді стали в „живий ланцюг" – „лупаючи скалу" по-черзі й передаючи „сквіджі" з рук у руки. Жоден з них не підозрював, що над наймогутнішим у світі торговельним центром уже ширяє смерть. Запахло димом.

9:05. Шмат штукатурки проламався і, здавалося, нарешті вони врятовані! Але рука зі „шкрябачкою" наштовхнулася на нову завісу – за подоланою твердинею стояла друга.Така сама стійка і невблаганна.

В проламану дірку посунув їдкий дим з густим пилом. У якусь долю секунди знесилені Іванові пальці здалися, „сквіджі" вислизнуло і... полетіло в сизу безодню з висоти 50-го поверху. Здавалося, вислизнула остання надія.

Знову спробували пробити стіну ногами – даремно, виламати плечима – марно... Слава Богу, лишилася коротенька металева ручка від шкрябачки. Тепер усе залежало від неї. А коли „перешкрябали", змінюючи один одного, мов на вахті, й цю перепону, перед заложниками кабіни-камери смерти постала третя стіна, до того ж перетята металевими клемами. Одному Богові відомо, як вдалося „перегризти" й цей потрійний бастіон 3 на 24 інчі, але зрештою вихід вивів у лазничку, під умивальник.

9:30. Знову ліфти з табличками "Не користуватися!". Майже безлюдно. З димової завіси виринув Джордж, який з їхньої шістки визволився першим, і разом з пожежниками, котрі нишпорили поверхом, буквально вштовхнув своїх друзів у „заборонену" кабіну. Ліфт поїхав. Донизу. Зупинився на 44-му поверсі. Назавжди. То була його остання зупинка.

Іван Демчур кинувся на сходи, запруджені людським потоком, який рухався надто повільно: на кожен поверх йшло до півтори хвилини. Декого несли на руках, ніхто не панікував, не проклинав ні диявола, ні президента. Якийсь чоловік молився, голосно і просив Всевишнього захистити їх усіх. Іван бережливо тримав у руках своє зелене відро з начинням для миття вікон.

„Та кинь ти це відро, – буде легше йти",- радили виснажені „сусіди". „Не можу, – відповів дав Іван, – я повинен повернути його своїй компанії, іншого до кінця цього року вона мені напевне не видасть".

На 12-му поверсі, починалася цілковита темінь. І раптом – страхітливий звук, схожий на скрегіт груди металу й удар громовиці водночас. Ніхто з втікачів не знав, що то впала вежа 2.

9: 59. Іван кинув своє зелене відро на підлогу. Пожежники скомандували повертатися всім нагору. У повній темрямі, навпомацки людський потік розвернувся в протилежному напрямку. Їх обганяли пожежники, піднімаючись вище, і вище, і вище – щоб пришвидшити евакуацію людей. „Смертники", – вони не знали, що насправді піднімаються до Бога, щоб залишитися там назавжди.

10: 10. З 15 поверху потік знову скерували донизу. По якихось шпаринках, зарубинках, пожежних люках і ще лише Іванові Демчуру відомих опізнавальних знаках на стінах навпомацки він вказував провідникам, куди потрібно йти, аби не збитися з дороги.

10: 23. Через розбиту шибку у дверях-„вертушці" Іван вибрався на вулицю і знепритомнів.

10: 28. Палаюча вежа 1 впала. У чорному мороку він побачив, що назустріч іде привид.

– Ти хто? – запитав привид знайомим голосом.

– Я – Джан, – відповів Іван. – А ти?

– Я Джордж, – сказав привид. І вони обнялися й заплакали. Це був той самий Джордж, з кабіни ліфту 69-А... І це була зустріч чи то після смерти, чи то після другого народження...

Іван йшов Мангетеном, мов примара. Шукав Другу авеню й 14-ту вулицю. Колись, вісім років тому, після терористичного акту в 1993 році він так само йшов цією дорогою.

„Було єдине бажання – побачити свою Надю. Вона працює в Українській православній кредитівці. Так само, як і минулого разу, в 1993 році... ", – сказав мені пан Демчур, коли ми недавно сиділи в їхній затишній нью-джерзійській оселі й перебирали в пам'яті пережите. Напевне, побувавши так близько до „того світу", починаєш розуміти, що є дещо багато дорожче, ніж престижне авто, гроші, слава... Починаєш розуміти, що просто треба жити, поки живе Надія.

Катерина Кіндрась,
Нью-Йорк

Ім'я Симиренків повертається в Україну

СИМФЕРОПІЛЬ. – У лютому 2005 року виповниться 150 років від дня народження всесвітньо відомого українського вченого-садівника Левка Симиренка. Він не лише стояв біля джерел світової садівничої науки, але й став фундатором українського промислового плодівництва та помології. Саме тому низка провідних діячів української культури з України і діяспори, які були учасниками III Всесвітнього Форуму Українців, звернулася до керівництва держави з пропозицією гідно вшанувати пам'ять видатної української родини Симиренків. В їхньому листі зокрема мовиться, що українську наукову садівничу школу уособлюють Левко Симиренко, його син, учень і послідовник професор Володимир Симиренко і вихована ними плеяда талановитих науковців, які впродовж кількох десятиліть працювали на Млїївській, Кримській, Мелітопольській дослідних станціях садівництва. На жаль, в добу сталінського тоталітаризму наукові здобутки української садівничої школи зазнали більшовицького погрому, а її провідники були фізично знищені. Професор Володимир Симиренко лишив нам фундаментальні праці. Його лебединою піснею стала двотомна праця „Часткове сортознавство плодових рослин", яка побачила світ завдяки зусиллям та фінансовій підтримці доньки вченого Тетяни Симиренко, громадянки Канади, лише в 1995 - 1996 рр. Наприкінці 30-их років репресували, вилучили з книгозбірень та знищили майже всі наукові праці Левка та Володимира Симиренків.

Професора Володимира Симиренка після шестирічного поневіряння по тюрмах та концтаборах розстріляно у 1938 році. Навіть після громадської та наукової реабілітації видатного вченого в 1957 році жодного разу в Україні не відзначали його ювілеї.

„Враховуючи загальнонаціональне значення величезного наукового доробку Левка та Володимира Симиренків і створеної ними всесвітньо відомої української садівничої школи, ми, учасники III Всесвітнього форуму українців, вважаємо доцільним відзначити на державному рівні такі дві визначні дати, як 110-річчя від дня народження Володимира Симиренка (грудень 2001 р.) та 150-річчя від дня народження Левка Симиренка (лютий 2005 р.). Упевнені, що належне вшанування в Україні видатних українських вчених Левка та Володимира Симиренків сприятиме зміцненню авторитету української науки в світі і забезпечить відродження такої важливої галузі української економіки, як садівництво.

Вважаємо за доцільне підтримати пропозиції громадськости України, Ради міністрів АР Крим, Черкаської обласної адміністрації, Канівського Національного Шевченківського заповідника й Городищенської районної адміністрації щодо впорядкування садиби Симиренків та реалізувати так і чомусь не затверджений урядом проєкт постанови „Про відзначення 150-річчя від дня народження Л. Симиренка", підготовлений Міністерством аграрної політики на виконання доручення Кабінету Міністрів України у березні 2000 року".

Петро Вольвач,
симиренкознавець, академік УЕАН

Вчителі вивчають християнську етику

Від липня 2000 року в Острозькій академії офіційно діє факультет християнської етики, на якому навчаються вчителі з цього предмету. Про це навчання розповів для „Свободи" викладач основ християнської етики, почесний доктор богослов'я Леонід Якобчук з міста Юніон, Н. Дж.

Студенти та вчителі факультету християнської етики.

– Студенти цього факультету вже працюють професійно?

– Так, вони мають вищу освіту, викладають у школах якийсь предмет, але хочуть освоїти нову вчительську спеціяльність. Адміністрація Рівненської области прийняла рішення, що основи християнської етики в школах не повинні викладати священики, а тільки вчителі, щоб уникнути неминучого конфесійного впливу різних церков на учнів. Таке рішення прихильно сприйняли батьки, які хочуть, щоб їхні діти вивчали Святе Письмо поза конфесіями. Проте серед студентів минулого літа було шість священиків, які вивчали християнську етику, щоб поліпшити свою виховну роботу серед молоді. На першому і другому курсі було 126 студентів. Проректор академії і декан факультету християнської етики Василь Жуковський, який був ініціятором його заснування, щойно повідомив мене, що надійшли нові заяви від вчителів, які влітку не могли приїхати на сесію.

– Звідки походять ваші студенти?

– З усіх областей України, зокрема зі східніх. Проте з матеріяльних причин переважають вчителі зі західніх областей, тому що здалеку не кожен може приїхати через нестачу коштів. Минулого літа було кілька вчителів російського походження, які заснували сім'ї в Україні, вивчили українську мову, полюбили її і на сесії часто дивувалися, що дехто з українців цурається рідної мови – такої виразної, мелодійної.

– Чи треба платити за навчання?

– Навчання є платним. Воно триває три роки, після чого студенти пишуть і захищають дипломну роботу, здають іспити, і їм вручають дипломи вчителів християнської етики. Водночас саме цей предмет має провідне значення для виховання молоді на християнських засадах любови, моралі, працелюбства, поваги до батьків і держави.

З опитування громади ми знаємо, що у тих школах, де викладається християнська етика, зміцніла дисципліна учнів, змінилося на краще їхнє ставлення до батьків, взаємини між учнями. Ряд батьків, які з переконань були комуністами, тепер посилають своїх дітей вивчати християнську етику. Спершу вчителі очікували, що діти неохоче сприймуть новий предмет як додаткове навантаження, але виявилось, що саме він став для них улюбленим. Діти чекають на ці заняття. Українська Євангельська церква в Юніоні, до якої я належу, оплатила 34 гранти для вчителів - студентів академії. Було б дуже добре, якби добродії, які хочуть допомогти в духовному відродженні українського народу, приєдналися своїми пожертвами до вивчення Біблії в Україні.

Пожертви (50 долярів на одного студента) можна надсилати на адресу: Ukrainian Evangelical Assemblies of God, 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083 з позначкою „Острог".

Розмову провів Л. Хмельковський

Важливе завдання – видати англомовну „Історію України-Руси" М. Грушевського

Найвидатніший український історик Михайло Грушевський (1866-1934) залишив наукову спадщину, яка налічує дві тисячі книг, статтей і есеїв. Найважливіша з його праць – десятитомна „Історія України-Руси", що становить наукову синтезу всієї історії українського народу. Написавши її по-українському, Грушевський зробив рідну мову мовою науки, але тим самим він обмежив вплив своєї „Історії" на світову науку. Здебільша західній світ продовжує сприймати Україну крізь русоцентристські теорії „великоросійських" та проросійських учених.

Перші два томи англійського перекладу „Історії", які появилися 1997 і 2000 рр., отримали схвальні оцінки. Відомий історик Росії, св. п. проф. Томас Нунан (Міннесотський університет) писав: „З появою англійського перекладу „Історії" Грушевського починається нова доба, коли найважливіша історія України стане доступною всім, що цікавляться історією східніх слов'ян. Довготривала монополія Ключевського та інших „великоросійських" істориків нарешті скінчилася".

Нинішнє англійське видання – не просто переклад українського тексту. Його ретельно перевірено щодо точности, а бібліографії доповнено всіма працями, на які покликається автор; до кожного тому написано відповідний вступ і додано бібліографічні доповнення та коментарі про сучасний стан науки в цій ділянці. Цю складну й коштовну працю оплачено передусім відсотками з фонду, який заснував Петро Яцик 1989 році. Щоб приспішити редагування й видання праці і таким чином збільшити вплив „Історії" на світову науку, деякі щедрі жертводавці подарували по 100,000 дол. на видання кожного тому. До цього добірного товариства належать Петро й Іванна Стельмахи (перший том), Ольга Павлюк (сьомий том), Ганна Мазуренко (восьмий том), Софія Войтина (перша книга дев'ятого тому), Михайло й Дарія Ковальські (другий том), Петро Яцик і д-р Жанет Байдужа (шостий том).

У 2001 році до цієї групи щедрих жертводавців долучилася Українсько-канадська фундація ім. Тараса Шевченка, яка зобов'язалася сплачувати щорічно 10,000 дол. впродовж десяти років на видання другої книги дев'ятого тому англійського перекладу „Історії". Українсько-канадську фундацію ім. Тараса Шевченка засновано в 1961 році і від того часу вона служить українській громаді фінансовою допомогою таким проєктам, що запевняють зберігання української спадщини та розвиток української культури в Канаді. Протягом одного тільки 2001 року фундація виділила 275,000 дол. на проєкти, що сприяють українській громаді в Канаді. Друга книга дев'ятого тому „Історії України-Руси" М. Грушевського – це монументальне дослідження життя та спадщини гетьмана Богдана Хмельницького. Поява англійського перекладу матиме великий вплив на вчених по цілому світі у процесі переосмислення історії і глибального значення України та її народу.

Сприяючи виданню цього важливого тому, Шевченківська фундація не тільки запевняє матеріяльну підтримку проєкту та стає офіційним спонзором тому, але й символічно засвідчує підтримку Проєкту перекладу Грушевського цілою українською громадою в Канаді. Вона дає приклад поодиноким особам і організаціям, як спільними зусиллями можемо домогтися переосмислення світовою громадськістю нашої нації та історії.

Міст - це завжди надійно!
МІСТ MEEST
Грошові перекази в Україну
та по цілому світі
за декілька хвилин.
MoneyGram
International Money Transfer
Корпорація МІСТ
вибір тих,
хто добре рахує свої гроші!
Доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата
зробіть усмішку своїх рідних щасливішою!
Надійний сервіс та найкращі ціни - гарантуємо завжди!
найкраща обслуга!
найнижчі ціни!
ПАЧКИ
в Україну, Росію, країни СНД та по всій Східній Європі
ПІДБИРАЄМО ПАЧКИ З ДОМУ
Щоденна висилка контейнерів
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення
До ваших послуг більш як 380 агентів по всій Північній Америці
За агентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно
Ми поряд: 1-800-361-7345
Міст - найбільша в світі українська висилкова фірма по висилці грошей та пачок в Україну, країни СНД та Європи

ЗВІДОМЛЕННЯ

Головної Управи Товариства Вояків УПА ім. Ген.-хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки в ЗСА

Від свого заснування в 1950 році, зараз в перших роках після Великого Рейду на Захід, Товариство Вояків УПА провадить багатогранну діяльність, маючи в увазі наказ Головного Командування до Рейдуючих Відділів УПА.

Для того потрібно було мати відповідні фінансові засоби. Членських вкладок не вистачало, тому додаткові суми відділи Т-ва діставали від різних імпрез, упівських свят, святочних академій, тощо. Пізніше була прийнята постанова раз у рік переводити збірку серед української громади, звичайно у формі Коляди, під час Різдвяних Свят, на Видавничий Фонд і на Фонд для хворих і інвалідів УПА.

Зібрані гроші в той час використовувались на різні видання про УПА. Згодом виникла потреба матеріяльно допомогти деяким хворим воякам УПА в Польщі. Ситуація докорінно змінилася після проголошення Незалежности України. Можна було сподіватися, що вільна Україна простягне свою руку тим, котрі за неї боролися, дасть їм належні права і потрібну матеріяльну поміч. На жаль до нині так не є.

Головна Управа Т-ва Вояків УПА в ЗСА з пожертв складених українською громадою, старається всім потребуючим воякам УПА помогти в сьогоднішній важкій ситуації.

Нижче подаємо зіставлення скільки і кому було передано за останній час. Роблено це було на підставі одержаних списків. Кожний, хто дістав допомогу, по одержанні підтвердив це своїм підписом. Списки є в Головній Управі Т-ва Вояків УПА і бажаючі можуть до них заглянути. Гроші призначені на Україну перебирали особисто голови місцевих Братств ОУН-УПА. Не подається тут грошей раніше переданих до розподілу Головній Булаві Всеукраїнського Братства ОУН-УПА.

7,100.00	Волинське Братство ОУН-УПА
280.00	Закарпатське Братство ОУН-УПА
3,750.00	Різні пожертви в Україні
1,020.00	Запорізьке Братство ОУН-УПА
21,200.00	Івано-Франківське Братство ОУН-УПА
2,180.00	Київське Братство ОУН-УПА
27,645.00	Львівське Братство ОУН-УПА
400.00	Миколаївське Братство ОУН-УПА
9,400.00	Рівненське Братство ОУН-УПА
16,100.00	Тернопільське Братство ОУН-УПА
1,260.00	Хмельницьке Братство ОУН-УПА
6,450.00	Чернівецьке Братство ОУН-УПА
8,709.00	Польща
300.00	Казахстан
4,000.00	ЗСА
15,900.00	Дім Українського Інваліда (Моршин-Україна)
37,910.00	Білогорща, Музей Тараса Чупринки
1,000.00	Головна Булава Всеукраїнського Братства УПА
5,000.00	Фільм про ген.-хор. Тараса Чупринку

В минулому році Товариство Вояків УПА в ЗСА видало другий том спомгинів вояків УПА під назвою „В рядах УПА". 1100 (тисяча сто) примірників цієї цінної книжки було вислано до всіх областей України, для передачі до бібліотек, шкіл, тощо – безкоштовно.

В 1995 році Головна Управа прийняла постанову своїми коштами реставрувати будинок в Білогорщі, в якому по геройськи загинув Головний Командир УПА, Голова Проводу ОУН в Україні і рівночасно Голова Секретаріяту УГВР – ген.-хор. Роман Шухевич – Тарас Чупринка.

Мер міста Львова Куйбіда і голова обласної адміністрації С. Сенчук після кількох переговорів, допомогли відселити три родини із цього будинку, призначуючи їм нові квартири, що дало можливість почати працю. Нині реставраційні роботи в будинку і на площі, на котрій стоїть пам'ятник Тараса Чупринки вже закінчуються. Музей ген.-хор. Тараса Чупринки буде філією Львівського Історичного музею. Підкреслюємо, що всі кошти реставрації будинку і внутрішнього обладнання покриває Головна Управа Т-ва Вояків із заощаджених грошей, складених українською громадою і спадку вояка УПА, сл. п. Івана Ділая-Корчика.

Товариство Вояків УПА в ЗСА висловлює щиру упівську подяку всім прихильникам, всім тим, що складають кожного року свої пожертви на хворих і інвалідів УПА.

Віримо, що українська спільнота і в наступних роках нас підтримає. Вдячні ми, а зокрема вдячні ці, котрим Ваші пожертви призначуються.

Ще раз щире Вам всім спасибі!

ГОЛОВНА УПРАВА ТОВАРИСТВА ВОЯКІВ УПА
ім. ген.-хор. РОМАНА ШУХЕВИЧА – ТАРАСА ЧУПРИНКИ в ЗСА

UZBEKISTAN airways

спільно із Air Ukraine

ПРЯМІ ЛЕТИ

з летовища ім. Дж. Кеннеді
на комфортабельному літаку
БОІНҐ-767-300

У НЕДІЛІ І П'ЯТНИЦІ:

Нью-Йорк, Київ, Ташкент

(виліт о год. 6-ій веч.)

ЧИКАГО
ДІТРОЙТ
МАЯМІ
ЛОС-АНДЖЕЛЕС
ТОРОНТО

від $499 від $969

НЬЮ-ЙОРК — КИЇВ від 499 дол.
в обі сторони

за інформацією телефонувати:

БЮРО (212) 489-3954, 489-3956; ФАКС (212) 489-3962

ЗАМОВЛЕННЯ МІСЦЬ: (212) 245-1005; 1-800-9912

ЗАМОВЛЕННЯ І ВІДСИЛАННЯ ВАНТАЖІВ: ТЕЛ.(718) 244-0248; ФАКС (718) 244-0251; ТЕЛ.(718) 376-1023; ФАКС (718) 376-1073

ПОНЕДІЛОК – П'ЯТНИЦЯ ВІД ГОД. 9-ОЇ РАНКУ ДО 6-ОЇ ВЕЧ.

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні європейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: **(732) 442-4660**

16-ий КУРІНЬ УПС „БУРЛАКИ"

організує

ЛЕЩАТАРСЬКІ ТАБОРИ

від середи 26-го до понеділка, 31-го грудня 2001 р.
Приїзд учасників у вівторок, 25-го грудня 2001 р.

1. ТАБІР ДЛЯ ЮНАКІВ І ЮНАЧОК
2. ТАБІР ДЛЯ СТАРШОГО ЮНАЦТВА та МОЛОДШОГО СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

на лещатарських теренах

Gore Mountain North Creek, NY

Таборова оплата 485.00 дол. і 15.00 дол. вписове

* Таборова оплата покриває приміщення, прохарчування (сніданок і вечеря), транспорт до лещатарських теренів, витяги, інструкції лещатарства.
* Оплата не покриває доїзду до табору.
* Вписове (незворотне) покриває таборову відзначку і адміністраційні видатки.

Карти зголошення можна дістати в Пластових Станицях. Число таборовиків є обмежене.

Зголошення будуть прийматися в такій черговості, як будуть приходити.

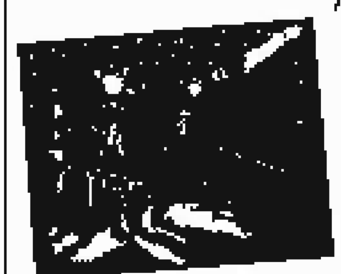
Карти зголошення з повною оплатою треба висилати
до дня 1-го грудня 2001 р. на адресу:
Mr. J. Danyliw, P.O. Box 507 Southampton, PA 18966
Чеки виписувати на „PLAST, INC. – BURLAKY"

Кандидатів до булав таборів просимо зголоситися до пл. сен.
Ю. ДАНИЛІВА та подати точну адресу і число телефону:
E-mail danburlak@hotmail.com

Веселих Свят! 2001

Привітайте Ваших рідних, друзів та приятелів з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ!

БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ,
ЩАСТЯ,
ЗДОРОВ'Я,
ДОБРОБУТУ!

„Свобода" радо принесе Ваші побажання на своїх сторінках у всі куточки світу, де живуть українці!

ДАТИ ВИДАННЯ СВЯТОЧНИХ ЧИСЕЛ ТИЖНЕВИКІВ

	Новий стиль	Старий стиль
Свобода	14 грудня	28 грудня
The Ukrainian Weekly	16 грудня	30 грудня

Оголошення приймаємо до 4 грудня 2001 р.

СПЕЦІЯЛЬНІ ЦІНИ НА ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Одна колонка на один інч	7.50	дол.
1/8 стор.	50	дол.
1/4 стор.	100	дол.
1/2 стор.	200	дол.
ціла стор.	400	дол.

У справі оголошень звертайтеся до:

Марійки Оціславської, тел.: (973) 292-9800, ext. 3040
або до
Володимира Гончарика, тел.: (973) 292-9800 ext. 3041
Fax: (973) 644-9510 • E-mail: svoboda@att.net
Чеки виписувати на адресу:
Svoboda або The Ukrainian Weekly, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Щоб Ваше привітання прийшло вчасно, вишліть його до „Свободи" **СЬОГОДНІ**

Український Народний Союз пошукує осіб зацікавлених продавати життєве забезпечення (страховку). Вимагаємо знання англійської мови та професійного вишколу (ліцензії). Платимо комісове на рівні з американськими установами, та даємо списки проспектів. Зацікавлених просимо звертатися на тел.:

(973) 292-9800 додатковий 3018

Вечорниці „Червоної Калини" 26 січня 2002

ПОВІДОМЛЕННЯ

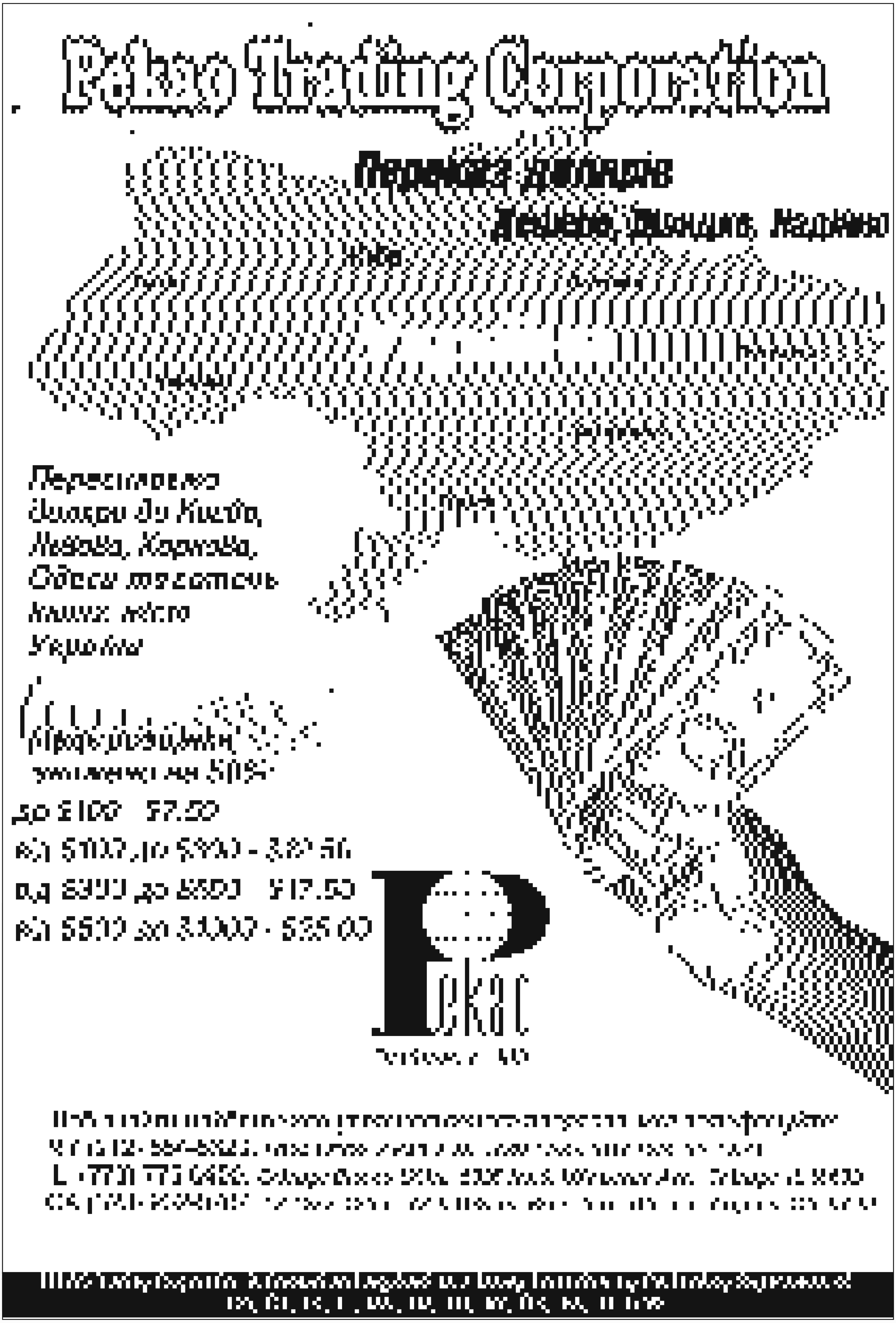
для членів 497-го відділу УНС.

З днем 1-го листопада 2001 року, відділ 497-ий був з'єднаний з відділом 498-им секретарем якого є:

ЛІДІЯ ГЕВРИК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Lida Hewryk
11440-37A Ave.
Edmonton, AB T6J 0J6
Canada
(780) 435-1533

Pekao Trading Corporation
Переказ доларів
Дешево, Швидко, Надійно
Пересилаємо
долари до Києва,
Львова, Харкова,
Одеси та тисячі
інших міст
України

Ділимося сумною вісткою, що 1 листопада 2001 р. у Фініксі, Арізона, по довгій і тяжкій недузі відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, ПРАДІДО, ШВАГЕР, КУЗИН і СВАТ

бл. п.

ЯРОСЛАВ РОСОЛА

нар. 29 січня 1920 р. в селі Грабівці, повіт Стрий, Україна

У глибокому смутку залишив:

дружину – КАТРУСЮ
доньок – МАРІЙКУ ПАНЧАК з мужем ВАСИЛЕМ
– ОЛЮ ГОРЯЧУН з мужем АЛЕКСОМ
– СЛАВУ САВИЦЬКУ
– ІРЕНУ ВАНЬКО з мужем МАР'ЯНОМ
– ДАРІЮ ДЕДРИК
– МАРТУ ШТОМПІЛЬ з мужем ПЕТРОМ
сина – ІВАНА з дружиною МЕКСІН
внуків – КСЕНЮ ЗАХАРЧУК з мужем ДАНИЛОМ
– НАТАЛКУ ФІРКО з мужем СТЕФАНОМ
– ОЛЕСЯ ГОРЯЧУНА
– НІНУ МАЛЕРБА з мужем ДЖІМОМ
– ІВАСЯ САВИЦЬКОГО
– РОМАНА САВИЦЬКОГО
– АНДРІЯ САВИЦЬКОГО
– АДАМА ВАНЬКА з дружиною АЛІСІЄЮ
– АНДРІЯ ВАНЬКА
– МИХАЙЛА РОСОЛУ з дружиною НИКІ
– МАРІЄЛЮ РОСОЛА
– НИКОЛАЙКУ ДЕДРИК
– РОМЧИКА ШТОМПІЛЯ
– АДЮ ШТОМПІЛЬ
правнуків – СОФІЙКУ ЗАХАРЧУК
– ЛУКАСЯ ЗАХАРЧУКА
– ОЛЕСЯ ФІРКА
– ЗАХАРЧИКА ФІРКА
– ДЕВИНА ВАНЬКА
шваґерку – ЯРОСЛАВУ КОВАЛЬ з родиною
кузинів – НІНУ САНТОС з родиною
– ЯРОСЛАВА ПУЖАКІВСЬКОГО з родиною
– КАТЕРИНУ ЧИХРІЙ з родиною
сватів – АННУ ВАНЬКО
– ТИМОФІЯ і СТЕФАНІЮ ШТОМПІЛЬ

ПАНАХИДИ відбулися в п'ятницю, 2 листопада 2001 р. в похоронному заведенні Парадайз Чапел у Фініксі, Арізона та в неділю, 4 листопада 2001 р. в похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 5 листопада 2001 р. в українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Дженкінтавн, Па., а відтак на цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

Просимо про молитви за вічний спокій Його праведної душі.

Вічна Йому пам'ять!

КАНАДСЬКИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ (КІУС)

КІУС CIUS

з глибоким смутком повідомляє про те, що 1 листопада 2001 р., на 81-му році життя, несподівано помер

бл. п.

ПЕТРО ЯЦИК

визначний меценат українознавства та КІУС-у.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужено 6 листопада 2001 р. в українській католицькій церкві Успіння Пресвятої Богородиці у м. Міссісага, Онтаріо.

Покійний Петро Яцик був успішним підприємцем, який подарував велику частину свого маєтку на численні освітні й наукові проекти та на підтримку розвитку українознавства у вищих учбових закладах. У 1989 р. з подарованого ним 1 мільйона дол. був заснований Центр досліджень Історії України ім. Петра Яцика при КІУС-і, головним завданням якого є переклад і видання англійською мовою монументальної „Історії України-Руси" Михайла Грушевського. Альбертський університет високо оцінив доброчинство Петра Яцика, присвоївши йому в 1996 р. почесне звання доктора права. У 2000 р. його довголітню підтримку української культури, освіти та науки вшановано найвищою державною відзнакою України – Орденом Ярослава Мудрого.

Співробітники Канадського Інституту українських студій висловлюють найщиріше співчуття родині й приятелям покійного д-ра Петра Яцика.

Його смерть є болючим ударом по нас усіх.

Вічна Йому пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в понеділок, 5 листопада 2001 р., на 82-му році життя, відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ФРАНКО ВІРСТЮК

нар. 14 квітня 1920 р.

В глибокому смутку залишилися:

дружина – ОЛЕНКА
сини – НЕСТОР з дружиною ЛЕСЕЮ
– ОРЕСТ з дружиною ГАЛЕЮ
– БОРИС з дружиною ЮЛІЄЮ
внуки – ЛЯРИСА, АДРІЯН, МАРКІЯН
– ХРИСТИНКА, АНДРІЙКО і ОЛЕКСА
свати – ХРИСТИНА КАХНИЧ, СЛАВА ЧАБАН, МИКОЛА і МАРІЯ БОЙЧУКИ.

ВІДВІДИНИ в четвер, 8 листопада 2001 р. від год. 2-ої до 4-ої по пол. і від 7-ої до 9-ої веч. в похоронному заведенні Gorny & Opuda, Lakeview Memorial Home, 371 Lakeview Ave., Clifton, N.J.

ПАНАХИДА о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в п'ятницю, 9 листопада, о 9-ій год. ранку в українській като-лицькій церкві св. о. Николая в Пассейку, Н.Дж., а потім на цвинтар св. Марії в Saddle Brook, NJ.

Вічна Йому пам'ять!

———————————

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви на будову церкви в Первомайську для колишніх переселенців з Лемківщини.
Чеки виписувати на: Buld. Found. Acct. N.5749.
На адресу: Self Reliance 851 Allwood Rd., Clifton, NJ 07012

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

В ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

д-р мед. МИКОЛИ БОЯРА

буде відправлене

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

в неділю, 25 листопада 2001 р.
в церкві св. Вознесіння в Кліфтоні, Н. Дж.

У смутку залишені:

дружина	– АННА НЮСЯ БОЯР
син	– д-р ЮРІЙ з дружиною д-р МИРОСЛАВОЮ БОЯР
донька	– МАРТА з мужем ПЕТРОМ МЕЛЬНИКОМ
внуки	– ЮРІЙ БОЯР
	– ХРИСТИНКА МЕЛЬНИК
	– АНДРІЙКО МЕЛЬНИК
сестра	– ДОМІНІКА з родиною в Україні
родини	– СЛАБОДУХ
	– РОЗІКЕВИЧ
	– РУБИЧ

Просимо згадайти Покійного у своїх молитвах!

В 35-ту НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

сл. п.

сотника ЮРІЯ ЛУКАЩУКА

буде відправлене

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

в неділю, 25 листопада 2001 р.
в церкві св. Вознесіння в Кліфтоні, Н. Дж.

Просимо спом'янути Покійного у своїх молитвах.

В смутку залишені:

дружина	– ОЛЬГА
доньки	– АННА-НЮСЯ БОЯР
	– МІЛЯ з мужем МИРОСЛАВОМ СЛАБОДУХОМ
внук	– д-р ЮРІЙ з дружиною д-р МИРОСЛАВОЮ БОЯР
внучки	– МАРТА з мужем ПЕТРОМ МЕЛЬНИКОМ
	– КАТРУСЯ з мужем АДАМОМ РОЗІКЕВИЧЕМ
	– ГАЛИНА СЛАБОДУХ
правнуки	– ЮРІЙ БОЯР
	– АНДРІЙКО МЕЛЬНИК
правнучка	– ХРИСТИНА МЕЛЬНИК

ближча і дальша родина в Україні.

У 50-ту річницю мученицької смерти за Христову віру
в таборі Абезі-Комі БАТЬКА

бл. п.

о. крил. МИХАЙЛА ОСАДЦИ

та

бл. п.

матері-їмосці ОЛЬГИ

яка відбула заслання в Казахстані,

будуть відправлені Поминальні

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

14 листопада 2001 р. в українських католицьких церквах:

- св. Йосафата, в Трентоні, Н.Дж.;
- св. Андрія, в Пармі, Огайо;
- Різдва Пречистої Діви Марії, в Лос-Анджелесі, Каліф.;
- Катедри Пресвятої Трійці в Дрогобичі, Україна;
- Успіння Пресвятої Богородиці, в Дрогобичі, Україна;
- св. архистратига Михаїла, в Ходачкові Малім, Тернопільської обл., де св. п. о. Михайло був парохом 24 роки.

сини	– МИРОН з родиною
	– БОГДАН з родиною
	– ЛЮБОМИР з родиною
дочки	– ВІРА з родиною
	– ХРИСТИНА

Просимо згадати душі Покійних у молитвах.

Вічна їм пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими,
що 31 жовтня 2001 р. відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕЩА

бл. п.

ОЛЕНА СМУЛКА
з РОСНЕЦЬКИХ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 5 листопада 2001 р. в українській католицькій церкві св. Йосафата в Бетлегем, Па., а відтак на цвинтар Resurrection, Long Island, NY.

В глибокому смутку залишила:

доньок	– ВІРУ
	– ОКСАНУ з мужем АЛЬБЕРТОМ КІПОЮ
внуків	– СОФІЙКУ з мужем АНДРІЄМ ТИТЛОЮ
	– АНДРІЯ ЛАЩИКА з дружиною ТАМАРОЮ
	– МАРКА КІПУ
	– ДМИТРА КІПУ
правнуків	– ОЛЕНКУ і ДМИТРУСЯ ТИТЛІВ

та ближчу і дальшу родину в Америці, Англії, Чехії і Україні.

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви
на Український Музей в Нью-Йорку.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 4 листопада 2001 р.
відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ГРІНЧЕНКО
(РИМАРЕНКО)

нар. 20 серпня 1926 р. в Україні

ПАНАХИДА відбулася в середу, 7 листопада 2001 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 8 листопада 2001 р., о год. 9-ій ранку в українській православній церкві св. Трійці, 359 Broome Street, NY, а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік	– ВОЛОДИМИР
син	– БОРИС з дружиною ГЕЛЕНОЮ і сином МИКОЛОЮ
донька	– АННА з чоловіком ПАТРИКОМ і донькою ВАРВАРОЮ ШЕЙФЕР

та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна їй пам'ять!

З глибоким болем у серці повідомляємо рідних, друзів
і знайомих, що в четвер, 18 жовтня 2001 р. скінчилося земне життя
нашого найдорожчого БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

ВАСИЛЯ СЕМАНЮКА

нар. 22 січня 1915 р. в Микитинцях, Україна
член ОУН
щирий і відданий член української громади в Рочестері, Н.Й.

ПАРАСТАС відбувся 21 жовтня 2001 р. в похоронному заведенні Павла Герріса в Рочестері, Н.Й.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖБИ відбулися в понеділок, 22 жовтня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Йосафата в Рочестері. Тіло похоронено на цвинтарі св. Гробу.

Залишені в смутку:

дочка	– ЯРА з мужем АНДРІЄМ
син	– ТАРАС з дружиною ДІЯНОЮ
сестра	– ТАТІЯНА в Україні
внуки	– ІВАНКО, ЕРІК, БРАЄН і КАРЛІ
родини	– ЛІТОШ, СМЕТАНА, ГНОЙ, ЮРКІВ, БЕТІН і ДОВГАЛЮК

Вічна йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійного призначені на Пласт в Україні
або на Фонд Діти Чорнобиля в Рочестері, Н.Й.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

із сумом повідомляє, що 15 вересня 2001 р.
на Фльориді відійшов із цього світу

бл. п.

проф. МИХАЙЛО ВОСКОБІЙНИК

дійсний член НТШ, історик,
останній голова Національної Ради в екзилі

Висловлюємо глибоке співчуття дружині, донькам і братові.

УПРАВА НТШ

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНОГО ТОВАРИСТВА і РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ „УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИКА"

повідомляють з великим сумом українську громаду, що 23 жовтня 2001 р. у Києві відійшов у вічність на 77 році життя

бл. п.

проф. д-р МИХАЙЛО БРАЙЧЕВСЬКИЙ

член Президії УІТ, співредактор „Українського Історика", голова Осередку УІТ в Києві, видатний археолог, історик і заслужений громадський діяч.

Вельмишановній Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНОГО ТОВАРИСТВА

---

24 серпня 2001 р. в десяту річницю Незалежности України, на 93-му році життя відійшов у вічність визначний пластун, один з основників Пласту на Волині

бл. п.

пл. сен. кер. ВОЛОДИМИР ЛУЧКАНЬ

Вшановуючи Його пам'ять складаємо 100 дол.
на розвиток Пласту в Україні.

КУРІНЬ „ВЕРХОВИНКИ"

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями, знайомими і пластунами в діяспорі і в Україні, що в середу, 31 жовтня 2001 р. з волі Всевишнього відійшов у вічність на 87-му році життя наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п.

д-р медицини

ТЕОДОСІЙ САМОТУЛКА

пластовий діяч „Старий Орел".

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю, 2 листопада 2001 р. в похоронному заведенні Ketusky Funeral Home в Manville, N.J.

ПОХОРОН 3 листопада 2001 р. з української католицької церкви св. Архистратига Михаїла в Manville, N.J. а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дружина – ДАРІЯ
діти – МАРТА
– ОКА ГРИЦАК
– ЕВГЕН і ДЕБІ ГРИЦАКИ
внуки – ОЛЕСЬ і НАТАЛОЧКА ГРИЦАКИ
сестри – ЗЕНЯ КОВАЛЬСЬКА з внуками і правнуками
– ІРИНА САВКА з родиною
похресниця – АДРІЯНА СЛИЖ
шваґри – МАРІЯ ФІШЕР
– ЯРОСЛАВА і ЯРОСЛАВ ПАНЧУКИ з дітьми і внуками
– БОГДАННА і ВОЛОДИМИР СЛИЖІ з дітьми

та ближча і дальша родина в США, Канаді і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

———————————

Замість квітів на свіжу могилу Покійного родина просить складати пожертви на пластові табори в Україні, або на добродійні цілі.

З глибоким жалем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що з волі Всевишнього, 15 жовтня 2001 р. відійшла у вічність на 63-му році життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА та БАБУНЯ

бл. п.

ОЛЬГА ЦИБРІВСЬКА

з дому ВОЛОШИН

нар. в Ільниці, Україна. Вона належала до католицької церкви св. Барнабаса та до св. ПЕРЕОБРАЖЕННЯ української католицької спільноти.

ПАНАХИДА в середу, 17 жовтня 2001 р. в похоронному заведенні Highlands Funeral Home

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА відбулася в четвер, 18 жовтня 2001 р. в церкві св. Барнабаса, Louisville, KY, а опісля ПАНАХИДА на цвинтарі Cave Hill Cemetery.

Залишені в глибокому смутку:

муж – ІЛЬКО
сини – ВОЛОДИМИР і БОГДАН
синова – КАТЕРИНА ЦИБРІВСЬКА з Paintsville, KY
внуки – ТОМА, ЛЯРИСА, ІВАН і ДЖУЛІЯНА, ГАВРИЇЛ і ГЕЛЕНА
братова – МИРОСЛАВА ЦИБРІВСЬКА з дітьми РОМАНОМ, ГАНДЗЕЮ, ХРИСТЕЮ та ЗЕНОНОМ і їхніми родинами
братанки – КОРНИЛО, ОЛЕСЬ, МИРОН ВОЛОШИНИ з родинами на Закарпатті
братаниці – ОЛЬГА МУЧИЧКА, АННА МАТІКО (сестрінка)
ближча і дальша родина в Україні і в Америці.

Вічна Їй пам'ять!

———————————

Замість квітів родина буде дуже вдячна за молитви та дар для дітей Чорнобиля (Children of Chornobyl Fund). Чеки прошу пересилати на: Cybriwsky Family 3313 Ellis Way Louisville, KY 40220

Ділимося сумною вісткою, що 31 жовтня 2001 р. в Прінстоні, відійшов на вічну ватру

бл. п.

пл. сен. керівництва

СТАРИЙ ОРЕЛ

д-р ТЕОДОСІЙ САМОТУЛКА

нар. в місцевості Бани Березів, Україна, активний член Пласту, довголітній виховник, командант багатьох вишколів та таборів. Постійно працював над вихованням української молоді та видав багато матеріялів для Пластових виховників та новацтва. Член 7 Куреня УПС ім. Андрія Войнаровського.

Висловлюємо дружині Дарії та родині наші найщиріші співчуття.

Хай пам'ять про нього буде завжди з нами.

7-ий КУРІНЬ УПС ім. АНДРІЯ ВОЙНАРОВСЬКОГО

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

• НА ПРОДАЖ •

В центрі міста Львова продається двокімнатне помешкання
Тел.: (508) 755-6390

• ПРАЦЯ •

Старша жінка пошукує студіо на першому поверсі, недалеко церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку. Може бути Мейплвуд, Мілбурн, Ориндж.
Тел.: 1-518-883-6263

• РІЗНЕ •

Родина, яка адоптувала дитину з України безкоштовно поділиться інформацією в полагодженні адопції здорової дитини з України.
Тел.: (860) 657-4884 Еля

Продаю лікарства від різних хвороб: серцево-судинної системи, травлення, печінки, алергії, заспокоюючі, антибіотики, проти болі, мазі, уколи та інш. Висилаємо до всіх стейтів.
Тел.: (718) 645-3037